

SEAL TEAM BRAVO

FORTELE SPECIALE

ERIC MEYER

Eric Meyer

FORȚELE SPECIALE

versiunea în limba română

UNCRIS

CAPITOLUL 1

SEAL *lieutenant*¹ a arătat spre locul pe care-l alesese ca fiind perfect pentru acțiune.

— Ne stabilim aici. Ne asigură câmp de tragere degajat asupra drumeagului, și-l vom înhăța când trece pe-aici.

Celălalt militar a dat din cap și împreună au îndepărtat resturile pentru a lărgi gropa ca să aibă mai mult spațiu. Apoi s-au cățărat înăuntru, iar în întunericul din interior erau invizibili de la mai mult de câțiva metri. Era o mică gaură în pământ, o fisură naturală tăiată în panta stâncoasă, suficient spațiu cât să-i ascundă pe amândoi. Unul dintre ei, *lieutenantul* era foarte preocupat.

Celălalt, și el un SEAL din US Navy, era un ucigaș cu sânge rece, deși nu un criminal în serie obișnuit. *Petty Officer Third Class*² John-Wesley Ryder era o problemă gata oricând să se declanșeze. Era scăpat de sub control, un ucigaș pentru care a lua o viață era un gest minor, altfel spus era o bombă neexplodată. Și bombele astea au prostul obicei să facă *bum*. Dar era un luptător incredibil, un magician al pumnalului, așa cum o demonstrase chiar foarte recent. Gândurile lui *Lieutenant* Nolan s-a întors la momentul sosirii lor în Siria, acum mai puțin de un ceas, și la lupta care aproape că i-a terminat înainte chiar ca să-și înceapă misiunea.

#

Au executat un salt HALO³ dintr-un C-17 *Globemaster* noaptea, în două grupe de câte doi.

*Master Chief*⁴ Will Bryce și Vince Merano au aterizat lângă Bandarak, un orașel de pe frontiera turco-siriană. Sarcina lor era să le asigure spatele lui Nolan și Ryder dacă lucrurile mergeau prost, iar acestea deja o luaseră razna rău de tot.

¹ Lieutenant – grad militar în US Navy (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.

² Petty Officer Third Class – grad militar în US Navy (cod NATO OR-4); echivalent *caporal*.

³ HALO – (high altitude / low opening) – salt cu parașuta de la mare înălțime, cădere liberă câteva mii de metri, deschiderea acesteia la foarte joasă altitudine.

⁴ Master Chief Petty Officer – grad militar în US Navy (cod NATO OR-9); echivalent *plutonier adjutant*.

Nolan a aterizat pe colinele din nordul Siriei. După o clipă, un baraj de împușcături au izbucnit din întuneric, iar gloanțele șuierau peste tot în jurul său. Aterizase în mijlocul unei tabere a insurgenților. S-a aruncat la pământ și a ripostat, blestemând ghinionul care l-a adus taman aici. Arma sa, o carabină *Barrett* de lunetist era perfectă pentru doborârea de la mare depărtare a unei ținte, dar înceată și greu de manevrat în acțiuni de noapte de la mică distanță precum aceasta. A detectat prima țintă, un bărbos turbat de ură, și a apăsător pe trăgaci. Omul a căzut la pământ, dar mai erau mulți alții, un cuib urlător de vipere. Se năpusteau asupra sa într-o alergare dezorganizată, zbierându-și mesajul de moarte: *Allahu Akbar!* Alah e mare!

A apăsător repetat pe trăgaci și oamenii au căzut aruncați pe spate de gloanțele de calibru mare .50, dar erau prea mulți și în câteva secunde magazia de cartușe s-a golit. Inamicii erau la doar câțiva metri depărtare, gloanțele spulberând nisipul și șuierându-i pe lângă casă. Neavând timp să reîncarce, și-a tras de la coapsă pistolul *Sig Sauer P226* și a ochit. A tras în ostilul aflat în frunte și omul a căzut la pământ cu un glonte în burtă. Alți cinci luptători inamici continuau să năvălească asupra lui... și a mai doborât trei. Apoi... ultimii doi au fost peste el.

Nolan a sărit în picioare pentru a-i înfrunta. A tras din nou, a ratat, a tras, și un altul a căzut la pământ, dar ultimul a tras și el, iar gloanțele de 7,62 mm l-au lovit în vesta de luptă. Încă unul în casca de kevlar i-a făcut capul să se învârtă și a căzut în timp ce inamicul îi ochea fața... și a ratat. În cădere, gloanțele i-au lovit pistolul și i l-au aruncat departe, în întuneric. Acum era singur și neînarmat. Insurgentul supraviețuitor s-a apropiat, s-a aplecat asupra lui și i-a pus la gât țeava AK-ului.

El s-a încordat, gata să se rostogolească într-o parte în ultimul moment, când o formă întunecată a căzut din cerul nopții, și trupul lui John-Wesley l-a placat pe individ. Icn datorită șocului și durerii, dar și-a revenit repede și s-a ridicat în picioare, cu arma în mână gata să tragă. Nolan încă își mai căuta pistolul, când o lamă imensă de pumnal apărută din neant, s-a înfipt în inima insurgentului. Acesta a căzut, iar de data aceasta nu s-a mai ridicat. John-Wesley s-a aplecat și și-a recuperat pumnalul de luptă, ștergându-l de hainele mortului, apoi l-a ajutat pe Nolan să se ridice.

— Ești OK, *Boss*?

Era calm, lipsit de emoție. Ca și cum tocmai dăduse mâna cu omul într-un salut... și nu i-a înfipt un pumnal în piept.

Nolan și-a regăsit pistolul și l-a încărcat.

— Mda, sunt bine. Mulțam.

— N-ai pen'ce. Suntem descoperiți? Adică, arabii ăștia aveau ceva de-a face cu obiectivul?

Obiectivul avea un nume, Prințul Abdullah. Prințul saudit al Terorii.

A negat dând din cap.

— Cred că suntem în regulă. Suntem încă la câțiva *klicks* de punctul de ambuscadă, așa că există vreo legătură cu banda aceasta izolată de luptători. Am avut doar ghinionul să cădem peste ei. Facem *curățenie* și ne vedem de treaba noastră.

Au îngropat în nisip, trupurile și armele învelite în niște păături jechoase, Doi măgăruși priponiți în preajmă și care așteptau răbdători, au fost eliberați de Ryder și trimiși în voia lor.

Satisfăcuți că locul era *curat*, au plecat mai departe.

#

Nolan și Ryder au rămas în așteptare tot restul nopții. Zorii au venit, iar temperatura a început să crească. A urmat o zi lungă și fierbinte, până ce întunericul s-a lăsat peste coline. Temperatura a căzut la zero.

— Țsta întârzie, a murmurat Ryder la căderea serii. S-ar putea nici să nu mai vină.

— Va veni.

Timp de câteva secunde nu a mai spus nimic. Apoi:

— M-aș putea duce până acolo ca să văd dacă este vreun semn că a luat-o pe alt drum.

— Nu. Orice mișcare l-ar putea neliniști, dacă este prin preajmă.

Pauză.

— Mă gândeam doar. E al naibii de frig. Ne-am putea mișca nițel pe-aici, să mai punem sângele în mișcare. Nu va observa nimic.

— Stăm pe loc. Zi mersi că nu plouă.

— Sigur.

Mintea lui Nolan rumega situația lui John-Wesley Ryder. Când era bun, ca atunci când l-a ucis pe insurgentul acela, era cel mai bun. De regulă, executa ordinele, ucigând

oameni care erau inamicii Statelor Unite. Cu toate acestea, de două ori în ultimul timp, a ieșit din „scenariu” și au murit niște oameni. Niște oameni *răi*, da, dar uciderea lor a distras atenția de la misiunea principală, punând în pericol viețile altor SEAL. Deja hotărâse că dacă se va mai întâmpla o dată, va fi ultima oară. Va fi eliminat. Înainte de plecare, l-a luat deoparte și i-a spus simplu și clar: „*Urmezi ordinele, sau ești eliminat.*”

Nu era loc pentru greșeli. Operațiunea era critică. Obiectivul, Prințul Khalid bin-Abdullah, și-a direcționat bogăția provenită din petrol într-o direcție cu totul greșită. Afacerile sale erau tranzacțiile bancare, iar cel mai important client al său era ISIS, pentru care el asigura o sursă majoră de fonduri de la simpatizanții saudiți. În ultimul timp, și-a extins operațiunea la recrutarea de adolescenți, tineri, băieți și fete, care să detoneze veste sinucigașe în mijlocul mulțimilor de oameni. În schimb, ei vor ajunge în Paradis, iar familiile lăsate în urmă vor primi o recompensă substanțială. Erau o grămadă de fraieri, iar plaga morții sta să se răspândească asupra Europei și în SUA.

Frustrat de creșterea pierderilor din rândul ISIS, Abdullah a planificat o serie de atacuri spectaculoase pentru a pedepsi guvernele vestice. Obiectivele erau Washington D.C., Londra, Paris și Berlin. În fiecare oraș, „martirii” vor exploda încărcăturile lor letale pe lângă ținte strategice. Casa Albă și Colina Capitoliului. În Londra, Downing Street și Sediul Parlamentului. În Paris, sediul Guvernului, Quai d’Orsay. În Berlin, Bundestagul.

O lovitură devastatoare în inima civilizației occidentale, iar până în prezent nu aveau nici un indiciu despre sinucigașii-bombă. Informațiile interceptate au dezvăluit existența conspirației mortale, dar fără să dezvăluie identitatea sinucigașilor. Erau blocați, până ce transferul banilor le putea da un fir de urmat. Prințul Abdullah era CEO⁵ al unei așa-zise fundații de binefacere, *Centrul Islamic de Studii pentru Pace*, prin intermediul căreia canaliza banii către sinucigașii-bombă. NSA⁶ a descoperit un cont într-o bancă offshore, deschis pentru transferul banilor către familiile *martirilor*. Contul necesita autorizarea a doi deținători pentru efectuarea plăților, Abdullah și o persoană necunoscută, un *mullah*⁷

⁵ CEO – (chief executive officer) persoana cu cea mai înaltă funcție într-o companie/instituție, responsabilă de deciziile manageriale.

⁶ NSA - National Security Agency – agenție guvernamentală a SUA responsabilă cu monitorizarea, colectarea, procesarea informațiilor (spionaj extern și contraspionaj).

⁷ Mullah – nume comun dat clericilor islamici locali.

anonim. Era vital ca ei să împiedice întâlnirea dintre Abdullah și *mullah* care ar fi declanșat transferul banilor. Deci... așteptau.

Ryder nu a dat nici un semn că ar lua-o razna, iar Nolan a început să creadă că tipul a băgat la cap avertismentul său. Supraveghea drumul abia vizibil aflat mai jos de poziția lor, o potecă folosită de contrabandiști între Turcia și nordul Siriei. Încă nimic și începea să fie îngrijorat.

Erau corecte informațiile? Abdullah și-a schimbat traseul?

Apoi s-a liniștit.

Va veni. Trebuie să vină. Vom sta aici până ce va apare, apoi îl vom ucide. Astea sunt ordinele, deci vom aștepta, indiferent cât timp.

Se înșela. Seara târziu, un apel din partea bossului, *Vice Admiral*⁸ Jacks din San Diego.

— Nolan, avem informații noi despre tipul ăsta, Abdullah. Sunteți în criză de timp.

— Nu înțeleg, *sir*.

— Am considerat că aveam timp să-l localizăm și să-l eliminăm înainte de a detona bombele acelea. Ne-am înșelat. Planul lor este să ne atace în 48 ore. Trebuie să-l *neutralizați* înainte de a trece frontiera și să se întâlnească cu partenerul său, acel *mullah*. Dacă se reunesc, vor trimite instrucțiuni pentru transferul de bani, și sinucigașii cu bombe se vor poziționa în locațiile desemnate în maxim o oră. Peste două zile, patru guverne occidentale vor înceta practic să existe.

— Patruzeci și opt de ore? Dacă termenul este atât de scurt, îl putem localiza cu o dronă și să lansăm un atac aerian masiv.

Jacks a oftat.

Aș vrea eu, dar avem nevoie de confirmare că e mort, o identificare pozitivă făcută de oamenii noștri din teren. Vă apropiați, îl identificați și-i treceți un glonte de calibrul .50 prin țeastă. Trebuie doborât cu orice preț. Dacă cei doi se întâlnesc...

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Vom fi nevoiți să bombardăm locația în care se află prin tactica covorului de bombe, ca ultimă șansă de a-l opri. Iar locația va fi pe teritoriul de sub suveranitatea Turciei. Vom bombarda un aliat NATO, ceea ce va însemna război.

⁸ Vice Admiral – (trei stele) grad militar în US Navy (cod NATO OF-8).

— *Shit!*

— Chiar așa, și va fi o nenorocire. Trebuie să-l oprești, Nolan. Ține minte, 48 ore.

— Îl vom elimina.

— Vreau să văd că o faceți. *Jacks out.*

Lui Ryder i-a explicat:

— Nu contează ce se-ntâmplă, operațiunea are prioritate mai mult decât oricând. Îl doborâm, chiar dacă va trebui să trecem prin foc. Patruzeci și opt de ore și lumea se va schimba pentru totdeauna... dacă îl lăsăm să treacă de noi. Ai priceput?

— Priceput, *boss.*

— OK. Se întunecă. E timpul să facem puțină mișcare.

Au ieșit afară din grotă, și și-a întins membrele amortite cu câteva exerciții de încălzire. Apoi au reintrat și s-au pus pe așteptare.

Cu o oră înaintea zorilor continuau să aștepte.

Era amarnic de frig și Nolan s-a uitat neliniștit la Ryder.

— Vezi ceva?

Acesta s-a uitat prin luneta *Starlight* montată la armă și a răspuns fără a-și lua ochiul din ea.

— Nimic.

Unde este?

— La naiba, durează prea mult. Aproape că expiră termenul.

Ryder a continuat să privească prin lunetă.

— Cere și ți se va da; caută și vei găsi. Ai credință în Dumnezeu, *Boss.* Omul nostru va veni.

Nolan zâmbi, în timp ce Ryder relua supravegherea neobosită a zonei. Era minuțios; trebuia să-i recunoască acest merit. Impulsiv, dar conștiincios. Ceea ce însemna că aveau șanse să rămână în viață. Cu condiția să-și stăpânească cele mai violente impulsuri. Fără îndoială, John-Wesley era cel mai bun om ca să-i protejeze spatele. Fiul unui pastor al uneia dintre micile biserici din New Orleans, avea o gamă largă de aptitudini. Inclusiv o cunoaștere enciclopedică a Scripturilor, învățate de la tatăl său.

John-Wesley avea un fizic subțiratic și o înălțime medie. Spre deosebire de Nolan – peste 1,80 m și ochi albaștri – el avea o față de nevăstuică, nebărbierit, cu obraji pământii, scofâlciți și ochi arzători de fanatic religios. Era interesat de voodoo, în ciuda educației

sale legată de biblie. Poate că voodoo l-a făcut să fie atât de înfocat când trebuia să ucidă. Un „entuziasm” pe care Nolan îl suspecta a fi motivul principal pentru care s-a înrolat în SEAL. Bine, atât timp cât îi alege ca ținte pe băieții răi.

Prima sa iubire era pumnalul, iar Ryder erau un virtuos al lamei. Într-o profesie în care abilitatea de a ucide pe tăcute era o calitate, îndemânarea lui Ryder era neprețuită. Un om liniștit, taciturn, cu o abilitate stranie de a se mișca neauzit în teren, era operatorul perfect din Forțele Speciale. Exceptând tendința sa de a ignora ordinele când i se *punea pata*. Până în prezent utilitatea sa i-a depășit labilitatea, deși, uneori a fost cât p-aci să fie invers.

La următoarea abatere îi aplic 'a treia cizmă', un sfârșit de carieră umilitor în cea mai de elită unitate din forțele armate ale SUA. O să și-o facă cu mâna lui...

Și-au petrecut restul nopții patrulând prin zonă și făcând îmbunătățiri la camuflajul locului unde se ascundeau. Înainte de ivirea zorilor s-au pitit din nou. Când primele raze ale soarelui au ajuns pe coline, Nolan și-a verificat din nou arma, lunga *Barrett M82 Light 50*. O carabină semi-automată, anti-material, de folosit împotriva blindajelor ușoare și a altor tipuri de ținte dure. Folosită de lunetiști și pentru eliminarea țintelor umane de la mare distanță, când rareori mai era nevoie și de un al doilea foc.

Toată dimineața fierbinte au asudat în grota lipsită de aer, vorbind uneori între ei prin murmure abia auzite. Cea mai mare parte a timpului, au supravegheat. Nu numai sosirea bandei Prințului Abdullah, dar și eventuale alte amenințări. Teritoriul sălbatic de la frontiera dintre Siria și Turcia era stăpânit efectiv de nelegiuiții ce bântuiau pe acolo, insurgenți, contrabandiști, fugari, dezertori din armată. Dacă cineva era în afara legii, mai devreme sau mai târziu ajungea și aici.

La prânz s-a făcut și mai cald. Era rândul lui Nolan la supraveghere și Ryder l-a bătut pe umăr.

— Ceva?

Nolan și-a îndepărtat ochiul de ocularul lunetei telescopice *Leupold Mark 4*.

— Nu mișcă nimic. Poate că el nu va veni până mâine.

Ceea ce înseamnă că vom fi aproape de termenul limită. Prea la limită.

Ryder s-a încruntat.

— Dacă mai durează mult, gaura asta începe să pută. *Boss*, ar trebui să faci un duș.

— Și tu, John-Wesley, a răspuns Nolan chicotind.

Ryder și-a luat pumnalul și a început să tragă de timp ascuțindu-i lama care și așa era ca a unui brici. După un ceas, a preluat garda de la Nolan. Câteva clipe mai târziu, s-a încruntat la ceea ce vedea prin lunetă.

— Ochiu' mare, avem companie.

Nolan s-a uitat și el prin lunetă, în depărtare. Un grup de patru oameni se apropia, trei călare pe măgari, și o femeie pe jos în urma lor. Le-a privit atent fețele, dar Abdullah nu se afla printre ei. Fața femeii era ascunsă de un vâl, totuși nu a avut nevoie de o a doua privire pentru a-și confirma că nu este *ținta*. Prințul avea peste 1,75 m, iar femeia asta abia dacă ajungea la 1,50.

— Nu e el.

— *Roger*. Stai așa, se opresc.

Nolan a reluat supravegherea grupului. Se opriseră pe marginea drumeagului și bărbații au descălecat. Unul s-a răstit cu un ordin către femeie. Aceasta s-a dat înapoi, dar el a lovit-o cu pumnul în abdomen, făcând-o să scoată un strigăt puternic de durere. În grabă, a luat de pe spatele unui măgar un pachet din care a scos o tigaie înnegrită și un fel de sobiță metalică. Bărbații s-au așezat la umbră, iar ea a pus apa la fiert, sub soarele arzător.

— Vor sta aici ceva timp. Face cafea, a murmurat Ryder. Dacă se-ntâmplă ca Abdullah să apară acum, s-ar putea îngrijora.

Nolan ridică din umeri.

— Nu avem ce face. Stăm și așteptăm. Atât.

Vremea trecea încet către după-amiază. Arabii, îmbrăcați în portul tradițional, beau cafea și pălăvrăgeau, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Cei doi SEAL nu aveau timp, iar Nolan blestema teribil.

Pentru numele lui Dumnezeu, cărați-vă de aici!

Femeia ședea deoparte când unul dintre ei i-a făcut semn să se apropie. S-a conformat, dar cu o reticență evidentă și pe bună dreptate. Când ea a ajuns la o lungime de braț, a înșfăcat-o cu un braț în jurul gâtului și s-a folosit de greutatea sa mai mare și de putere ca să o trântască la pământ. A țipat iarăși, un urlet lung, pătrunzător, plin de teroare. Atunci ce trei s-au năpustit asupra ei, ca niște câini în călduri.

Arabii i-au smuls veșmântul și au început să-i scoată și lenjeria, în strigăte de triumf. Dar i-au lăsat fața și capul acoperite cu vâlul. Deh, islamul... O femeie nu are voie să-și

arate în public fața și părul. Nici o problemă dacă are tot trupul dezgolit în timp ce este violată.

A încercat să le reziste, luptându-se cu ei, dar o lovitură cumplită în cap a „liniștit-o”. Îi smulgeau entuziaști și ce mai avea pe ea, în timp ce femeia era nemișcată sub strânsoarea mâinilor lor.

Nolan l-a simțit pe Ryder mișcându-se și a pus o mână pe el ca să-l oprească.

— Asta nu e treaba noastră, John-Wesley. Las-o baltă.

Acesta i-a împins mâna deoparte.

— *Boss*, uite-te ce faci!

Avea ochii roșii de furie.

— Nu putem sta doar și să ne uităm.

— Ryder, ascultă-mă. Suntem aici ca să facem o treabă, punct. Dacă te duci acolo să o ajuți, Abdullah ar putea fi avertizat. Dacă îl ratăm, știi ce se va întâmpla. Haos și teroare, așa cum lumea nu a mai văzut niciodată.

Păru să se liniștească și Nolan s-a concentrat din nou asupra lunetei, privind în depărtare după orice fel de semn care să-i confirme sosirea țintei. O mișcare din spatelul său l-a făcut să se întoarcă. Ryder dispăruse. L-a văzut coborând panta colinei cu mișcări abia vizibile. Oricum, arabii erau prea ocupați ca să bage de seamă. SEAL urma fiecare cută a solului, fiecare adâncitură. Chiar și în plină amiază, se mișca precum o arătare, de la un adăpost natural la altul. Neauzit, până ce a ajuns lângă arabi și lama pumnalului a fulgerat în razele soarelui, un pumnal de luptă, lung, o versiune *pe steroizi* a cumplitului KA-BAR al celor din US *Marine*.

Unul dintre agresori se afla peste femeia acum pasivă, iar Ryder s-a năpustit ca un leopard flămând, turbat de furie. Lama a fulgerat, și omul a început să se rostogolească într-o parte. O tăietură roșie se întindea dintr-o parte în alta a gâtului său, iar sângele țâșnea din rană. Impetuositatea lui John-Wesley l-a dus la următorul arab și și-a folosit greutatea și viteza ca să-l pună la pământ. Lama s-a răsucit din nou, dar omul s-a smuls și tăișul abia dacă l-a crestat pe coaste. A urlat de durere, dar Ryder s-a mișcat din nou, placându-l pe al treilea. Acesta și-a revenit repede și și-a scos pistolul din sân. Buzele i s-au întins într-un zâmbet rău în timp ce-l ochea pe diavolul infidel apărut în mijlocul lor. Nolan, care supraveghea scena de deasupra, a armat carabina *Barrett* ca să-l doboare cu un glonte. Dar știa că e prea târziu, că omul va trage înainte ca el să apese pe trăgaci. Dar

Ryder văzuse amenințarea și a reacționat fulgerător. Și-a tras brațul pe spate, a aruncat și lama sclipitoare a descris un singur arc înainte de a se înfige în pieptul arabului.

Victima s-a uitat în jos la mâner, mânjit de sângele ce curgea din inima... care încă bătea. A încercat să-l scoată, nu a reușit, și s-a prăbușit. John-Wesley s-a apropiat de cadavru, a tras pumnalul și s-a întors spre omul pe care-l creștase. Acesta își ținea o mână pe rană pentru a încetini sângerarea, dar în cealaltă avea un cuțit. Mai mare decât al lui Ryder, cu lama curbată. Rana nu părea să-l supere prea mult, iar brațele și lama mai lungă îl avantajau în lupta de aproape. Încrezător în victorie, a luat poziția de luptă cu cuțitul. Întors într-o parte, ghemuit și încordat, gata să lovească.

SEAL a înaintat, ținând pumnalul în poziție joasă. Ghinionul a fost că s-a împiedicat și a căzut peste trupul femeii. Arabul a lovit, rapid ca o cobră înfuriată. I s-a părut că tot ce are de făcut este să împlânte cuțitul în trupul căzut, lipsit de apărare, al americanului. Lama a dat să se înfigă în jos, dar Ryder a fost mai rapid. A lovit cu bocancul în mână celuilalt îndepărtând lovitura. În aceeași mișcare fluidă, și-a răsucit trupul într-un unghi imposibil și s-a ridicat. KA-BAR a lovit între picioarele arabului și un urlet de durere a răsunat peste colină. Sângele a țâșnit, omul încercând să-și îndepărteze adversarul cu o mână. Cu cealaltă a încercat să acopere rana cumplită, mutilantă.

Ryder i-a proptit bocancul în piept și l-a împins. A căzut pe spate, în vaiete de durere. După câteva clipe, a răsuflat agonizat și a rămas nemișcat. John-Wesley o ajută pe femeie să se ridice în picioare, apoi a dus-o să se așeze pe o lespede de piatră ca să-și revină din șoc. Înapoi la scena carnagiului a început să facă „curățenie”. Trupurile le-a aruncat peste marginea râpei, iar măgărușilor le-a dat câte o lovitură peste crupă ca să-i facă să fugă spre Turcia. Cu talpa, a împrăștiat pietrișul și urmele de sânge au dispărut. Femeia aștepta în tăcere privindu-l, în timp ce dovezile coșmarului ei dispăreau treptat. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Când a sfârșit, Ryder i-a spus câteva cuvinte și a condus-o în susul pantei.

Nolan a ieșit la vedere fără a încerca să-și ascundă furia.

— Ce dracu faci, Ryder? Ți-am spus să stai aici, iar tu fugi acolo și stârnești o luptă. Poți la fel de bine să pui un anunț pe internet „*Aici e locația noastră – spuneți tuturor*”.

— N-am putut să o las. Ai văzut ce-i făceau ăia.

— Ce dracu, Ryder, nu era treaba noastră.

— Mda, ăă...

— Și-acu' ce vrei să faci cu ea? Noi încercăm să executăm o misiune clandestină în mijlocul pustietății.

— Se poate ascunde cu noi, în grotă.

— Bați câmpii!

Fața îi era palidă și încăpățânată.

— Uite-te la ea; nu poate pleca nicăieri în starea în care se află.

Avea dreptate. Chador-ul era rupt și acoperit cu pete de sânge, iar chipul îi era încă împietrit de teroare. Totuși...

— Nu e vorba de ea, Ryder. E vorba de misiune. Miza e mult prea mare. Știi că n-ar fi trebuit să o faci.

I-a întors doar o privire stăruitoare. Era atât de încăpăținat, încât prin comparație, un măgar era de-a dreptul timid.

— N-am putut să o las acolo, N-am putut.

O ajută să intre în grotă.

După câteva clipe, Nolan a oftat, cedând inevitabilului și a intrat după ei. Au tras camuflajul deasupra și au reînceput supravegherea drumeagului din vale. Nimic. Până în prezent nu considera că acțiunea lui Ryder a compromis misiunea, chiar dacă i-a afectat cariera. I-a terminat-o definitiv. Privi femeia.

— Vorbești ceva engleză?

— Puțin, spuse cu o pronunție ciudată.

— Știi ce facem noi aici?

— Asta e Siria, deci știu că ați venit să ucideți pe cineva. E normal.

Aici, în fiecare zi este ucis careva... cu sânge rece. Ce mai loc!

— OK, ascultă. Poți sta aici, dar păstrezi liniștea absolută. Înțelegi?

— Da.

— Cine erau cei trei?

— M-au cumpărat și mă duceau în Turcia. Ca să mă vândă la un bordel.

— Te-au cumpărat?

— Da, de la cei care m-au luat prizonieră. Își spuneau ISIS.

— Mda, ISIS.

— Au ocupat orașul meu și cea mai mare parte din împrejurimi. Femeile n-au ce să facă decât să se supună. Nu sunt oameni buni.

Nu sunt buni, interesante cuvinte pentru a-i descrie pe măcelarii ăștia demenți, de o cruzime ieșită din comun.

— Mă bucur că ești OK. Doar să stai în liniște, asta e regula.

— Înțeleg.

— Cum te numești?

A răspuns Ryder în locul ei.

— E Rana, *Boss*.

— Rana, OK. Ryder, despre treaba cealaltă, vom vorbi când ne vom întoarce. Te-am avertizat.

Ryder a dat din cap fără să răspundă, dar expresia din ochii săi era elocventă. Știa că e terminat.

După-amiaza a trecut fără să apară prințul Abdullah. Nolan era conștient de prezența femeii, de apropierea ei în ascunziș, de mirosul pielii ei. Din când în când, ea își modifica poziția, *chadorul* foșnea și Nolan îi arunca o privire. Fără vâlul de pe față, se vedea că este drăguță, cu o față de puștan, cu pielea curată, măslinie. Avea vreo douăzeci și cinci de ani, slăbuță, așa că nu ocupa prea mult loc în grotă.

Au venit chiar la lăsarea serii, un grup de 15 oameni pe jos. Nolan a presupus că în drum spre graniță au ales această cale mai sigură pentru că atrage mai puțin atenția, doar dacă nu cumva un lunetist SEAL așteaptă să bage un glonte în el. Era imposibil să distingă ținta în grămada de oameni, chiar dacă s-a uitat prin lunetă până ce au început să-l usture ochii. Toți semănau între ei, haine lungi, turbane, fețe oacheșe, bărbi. Prințul Abdullah putea fi oricare dintre ei. Au ajuns la locul unde Ryder i-a ucis pe cei trei arabi și s-au oprit.

Nolan și-a ținut respirația.

Ceva i-a alarmat. Poate vreun zgomot sau o urmă de sânge rămasă când Ryder a curățat locul. Au vorbit între ei câteva minute, cercetând din ochi terenul, apoi s-au separat în trei grupe de câte cinci oameni. Erau suspicioși și au început să caute prin zonă. Lumina s-a diminuat și mai mult, iar unul dintre ei a scos o lanternă cu care luminează terenul. A strigat ceva către ai lui și s-a grăbit să cerceteze ceea ce dezvăluisese lumina lanternei. Nolan a înțeles că sunt în budă. Urmele de tălpi lăsate în praf, ale Raniei, duceau direct către poziția lor. Ca și cum ar fi instalat un semn uriaș de circulație cu o

săgeată îndreptată spre ei. Careva a strigat arătând cu mâna și toți au început să alerge în susul pantei.

— Ryder, o luăm din loc!

— Îi văd. Cristoase!

— Isus nu ne va ajuta dacă nu ne cărăm de aici.

O privi pe Rana a cărei față era din nou o mască a terorii.

— Va trebui să alergi.

— Încearcă să ne ucidă?

— Nu și dacă ne mișcăm destul de repede. Ajut-o!

Nolan a ieșit afară, Ryder a împins-o pe femeie ca să se ia după el, apoi a ieșit și el din grotă. Au alergat în direcția opusă celei de unde veneau arabii, dar înainte de a ieși din raza lor de vedere, un cor de urlete au răsunat pe pantele colinei. Un foc de carabină și un glonte a șuierat peste capetele lor.

— Fugiți!

A urmat o cursă în care plămânii nu reușeau să tragă oxigenul din aerul rarefiat din munți, plină de poticneli datorită bolovanilor care presărau panta. Se îndreptau spre piscul ce se înălța la 1.000 m deasupra lor; acolo ar fi găsit oarece acoperire. Până atunci erau complet descoperiți, perfect vizibili pentru urmăritorii lor. Trebuiau să se pitească adesea de rafalele de foc automat trase în susul pantei. Un glonte l-a atins pe Nolan sus în brațul stâng, perforându-i mușchiul. A înfășurat un pansament în jurul lui, ignorând fierbințeala și durerea atroce în timp ce-l lega strâns. Cu durerea putea supraviețui, dar nu și cu o dâră de sânge care să-i conducă pe inamici la ei. Au reușit să urce cam 500 m și lumina a dispărut de tot

Au continuat să înainteze încă un ceas înainte de a fi siguri că le-au pierdut urma, și s-au oprit. Erau extenuați, iar fata părea complet terminată.

— O să ne odihnim puțin. Ryder, verifică spatele cu luneta de noapte.

Apoi se adresa femeii.

— Ascunde-te în spatele stâncilor astea, și nu scoate nici un sunet.

— Tot mai vin după noi?

— Nu știu. Poate.

S-a lăsat să cadă pe o piatră, a refăcut strânsoarea bandajului și și-a permis câteva minute de odihnă. Au ratat ținta. Marea întrebare era ce va face Abdullah în continuare? Se va înapoia în Siria, sau va continua să se deplaseze spre Turcia, la importanta întâlnire cu *mullahul*? Turcia trebuia să fie, pentru a iniția transferul de bani care va declanșa atacul fără precedent asupra Occidentului.

Arabii vor presupune că cei ce i-au așteptat în ambuscadă – indiferent cine or fi fost – au fugit. Probabil vor crede că e vorba de PKK, luptătorii kurzi pentru libertate, sau un grup rebel sirian. Aceștia ar fi renunțat să continue acțiunea. Ultimul lucru la care s-ar fi gândit arabii ar fi fost că atacatorii mai erau încă pe urmele lor. Deci mai aveau o șansă să-și îndeplinească misiunea.

Ryder i s-a alăturat, aruncând o privire fetei ce adormise.

— E liniște peste tot. Nu mai suntem urmăriți.

— Da. Ne odihnim puțin și ne asigurăm că au plecat, apoi ne luăm după ei.

— Crezi că mai avem șanse să ne executăm misiunea?

— Avem. Amintește-ți că Will Bryce și Vince Merano așteaptă la graniță. Îi pun la curent cu situația și, cu oarece noroc, îl vor doborî când vor încerca să treacă. Doar dacă nu aleg o altă rută.

Oftă plin de frustrare.

— Ambuscada a fost cea mai bună variantă; tot restul depinde în întregime de noroc. Iar acesta e pe sponci.

Încercă, fără succes, să-și reprime mânia.

— Ryder, de data asta ai dat-o-n bară rău de tot.

— Îmi pare rău, *Boss*, dar n-am...

— Regretele nu contează. Ai încălcat un ordin direct. Acțiunile tale au dus la eșuarea unei misiuni pentru care oamenii noștri au lucrat luni de zile.

— Mda, bine, eu...

I-a tăiat-o scurt. A luat hotărârea, deci nu mai era loc de întoarcere. Omul era un pericol pentru camaradul său SEAL și a periclitat o operațiune pentru ultima dată.

— A-i terminat-o. Când ne întoarcem, consideră-te „liber”.

— LT, nu! N-am avut de ales! SEAL e viața mea!

— Ghinion. Aproape că ne-ai ucis pe toți și am pierdut și ținta. E pentru ultima oară, John-Wesley.

Ryder nu a mai spus nimic, doar s-a uitat în gol, a aruncat o piatră și apoi s-a îndepărtat pe terenul stâncos. Nolan a deschis radioul via satelit și a apelat. Răspunsul a venit imediat.

— Sunt *Bravo 2*.

— Will, sunt *Bravo 1*. Care-i situația?

— Nimic în acțiune. Tu?

— A trecut de noi. Aproape că l-am avut pe bastard, dar au mirosit ceva și au început să tragă. Abia am reușit să ne retragem. Abdullah este încă viu.

— Fir-ar dracu-al-dracului! Cristoase, cum de au reușit să vă vadă?

Asta e între mine și Ryder.

— Întâmplarea. Will, s-ar putea să se deplaseze spre tine; un grup de circa 15 oameni. Noi vom aștepta două ore ca să ne asigurăm că au plecat cu toții și apoi ne luăm după ei. Trebuie să considerăm în continuare că se duce acolo unde știm noi.

— Și dacă nu?

— Vom vedea atunci ce și cum. Ochiu' mare.

— Și voi. Bryce terminat.

Nolan se uita la Ryder și simțea că trebuie măcar să-i dea șansa unei explicații înainte de a-i ruina cariera. Ce se afla sub exteriorul impasibil și totuși înfricoșător al ucigașului din Louisiana? Era doar o singură cale să afle și cum în următoarele două ceasuri nu plecau nicăieri... a hotărât să afle de ce a reacționat așa. Ce motiv l-a determinat să-și riște prețioasa sa carieră pentru o fată necunoscută?

— John-Wesley.

Vocea sa era doar un murmur abia auzit.

— Mda.

— Spune-mi de ce-ai făcut-o.

— Adică, boss?

— De ce te-ai dat la oamenii ăia, doar cu pumnalul în mână, ca să o salvezi pe fată? Știi ce se află în joc.

— Poveste lungă. Eu...

S-a oprit brusc, ca și cum n-ar fi vrut să continue.

— Te cred – Nolan a decis că vrea să afle povestea.

Omul era unic și în calitatea sa de comandant al unității, trebuia să-i acorde șansa de a vorbi. Poate că-i va putea face un raport „curat” când se va transfera la următorul post, unul care să nu includă US Navy SEAL.

— Ryder, ești cel mai bun om în lupta cu pumnalul din câți am văzut. Unde ai învățat? Presupun că nu de la tatăl tău pastor.

— Nu – recunosc zâmbind. A fost altcineva.

— Povestește-mi.

— Totul a pornit de la o fată.

Oare de ce nu mă surprinde asta?

— O fată. Și?

— A fost doar... o chestie obișnuită.

— Trebuie să le dăm timp arabilor să se îndepărteze înainte de a ne lua după ei, așa că dă-i drumu’.

Ryder păru oarecum hăituit, ca și cum întrebarea lui Nolan a atins o zonă a memoriei pe care ar fi preferat să o lase *îngropată*.

— Nu știu de unde să încep.

— Începe cu începutul.

Câteva minute lungi a rămas cu privirea pierdută în depărtări. În alt timp, în alt spațiu. Într-un târziu a început să vorbească.

— Eram în New Orleans.

Se aflau în munții reci și întunecoși din nordul Siriei. Dar cuvintele sale i-au dus în New Orleans, un oraș al vechii culturi, al jazzului și voodoo. Și, uneori, al crimei.

— Acolo am ucis un om.

CAPITOLUL 2

John-Wesley Ryder avea șaisprezece ani când a ucis primul om. Fugise de acasă cu câteva săptămâni în urmă, după ce a încasat de la tatăl său, pastorul, bătaia – una din prea multe – care a umplut paharul. Nu pentru proastă purtare, ci pentru că nu a putut recita pe de rost niște pasaje din Scriptură, cuvânt cu cuvânt fără nici o greșeală. A încercat. S-a străduit atât de mult încât a început să-l doară capul, dar degeaba. Tot mai făcea greșeli.

— Ești un păcătos inutil! a răcnit Ryder Sr., în timp ce recita pasaje nesfârșite din scriptură, acompaniat de loviturile cu căpăstrul pe spatele tânărului Ryder. Dacă ești un adevărat credincios, Dumnezeu te va ajuta să-ți amintești.

Creștea ura în el, dar tatăl său era un om masiv și puternic, iar el nu se putea apăra. Așa că a fugit. Ryder a părăsit căsuța confortabilă aflată lângă biserica tatălui său cu nimic altceva decât o geantă sport ieftină. Conținea cam tot ce avea, un tricou curat, pantaloni și lenjerie și prețioasa sa biblie. A vagabondat pe străzile din New York, obosit și flămând, iar după trei nopți reci și chinuitoare, a ajuns pe Bourbon Street. Un negru bătrân și uscățiv cânta la saxofon în fața unui bar, iar pentru urechile lui Ryder, cânta bine. Ascultase la radio înregistrările făcute de un tip care murise, Charlie 'Bird' Parker. Se întrebă dacă acesta ar putea fi el, un soi de reîncarnare. Voodoo putea face asta, era sigur. Văzuse destule lucruri ciudate, atunci când taică-su credea că doarme.

Cântărețul de sax l-a remarcat imediat. Probabil că văzuse destui fugari în viața sa, iar de data asta i s-a făcut milă de puștiul pe jumătate mort de foame și cu ochii roșii de nesomn.

— Cauți o slujbă, puștiule?

A mormăit un răspuns, neștiind ce să spună, sau ce voia omul de la el.

În schimb, muzicianul i-a zâmbit larg.

— Prietene, nu-i nimic ciudat, doar că pari să ai nevoie de o masă caldă și de un loc în care să tragi un pui de somn. Știu sigur că proprietarul acestui bar are nevoie de un picolo. De ce nu intri să vorbești cu el?

S-a hotărât într-o clipă. Nu era greu atunci când norocul nu e de partea ta, nu ai nici o șansă, ți-e frig și ești flămând. I-a mulțumit și a intrat.

— Ce s'fie?

Tipul era uriaș, cu antebrățele cât niște șunci și o față ce părea să fi intrat în coliziune cu un autobuz. Mai târziu a aflat că Gus Brennan a fost boxer profesionist. Cariera sa intrase în declin și după ce nasul i-a fost spart pentru a cincisprezecea oară, a căutat o altă activitate. Brennan a scotocit după ultimii săi bani și a cumpărat un bar. Numele de pe firma de afară era 'Punch Drunk'. Din fericire pentru Gus, a lăsat-o mai ușor cu băutura înainte ca expresia să-l descrie pe el.

— Pardon?

Vocea era ca un mârâit dogit, de parcă ar fi avut pietriș în gât.

— Am zis ce s'fie? Țsta'i bar, plătești si bei sau te cari.

Era cât p-aci să răspundă că era prea tânăr ca să bea alcool, dar și-a ținut limba.

— Țăă, da. Domnule, caut o slujbă. Un tip de afară mi-a spus că aveți nevoie de un piccolo.

Omul l-a privit din cap până-n picioare și nu i-a displăcut ce a văzut.

— Casă și masă plus cinci dolari pe oră. Muncești șase zile pe săptămână, de la ora deschiderii la ora închiderii.

— Care sunt orele astea?

— Alea pe care le vreau eu. Acceți sau pleci, amice.

— Accept.

A muncit din greu două săptămâni, camera primită, de mărimea unei debarale, se afla într-o casă dărăpănată din lemn aflată la câteva străzi depărtare. Dar era un loc unde putea dormi. Mai mult, nimeni nu-l obliga să recite din Scriptură. Era aproape fericit.

Lucrurile s-au împuțit la sfârșitul celei de-a treia săptămâni. Era noaptea de sâmbătă, iar el se îndrepta spre casă la ora 2 am. Fata a apărut de nicăieri și aproape că i-a căzut în brațe.

— Ajută-mă. Te rog ajută-mă să plec de aici!

Era agitată, plină de sânge și cu bluza ruptă.

A tras-o aproape de el, neștiind exact ce să facă.

— Ce s-a întâmplat? În ce problemă ai intrat?

Ochii ei erau plini de durere și suferință.

— Tipul ăsta m-a atacat. Mă întorceam târziu acasă și eram singură pe stradă. A apărut de niciunde și a încercat să...

A ezitat, apoi a continuat.

— Uite ce mi-a făcut.

I-a arătat bluza ruptă, iar el a încercat să nu se holbeze la sânii mari strânși în sutienul care se străduia să-i susțină.

— Am crezut că voia să mă ucidă.

— Te duc la spital. Or să te ajute.

Dar ea a refuzat dând din cap.

— Fără spital, tot ce vreau este să ajung acasă.

— Ăă, sigur, dar trebuie să raportezi asta la poliție. Tipul ar putea fi periculos. E OK. Voi veni cu tine. Secția nu este departe.

Mergeau împreună, tăcuți, pe străduțele pustii. Simțea cum crește furia în el, gândindu-se la suferința provocată de mâinile tatălui său, pastorul. Acum fata asta, vulnerabilă și drăguță, a suferit un altfel de abuz. Nu contează ce s-a întâmplat, va rămâne cu ea când va depune reclamația și o va însoți acasă la ea.

Au intrat în secție și s-au apropiat de birou. Sergentul le-a aruncat o privire scurtă și a continuat să scrie într-un registru. Au așteptat cinci minute până ce suspinele fetei i-au atras atenția.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a ezitat și a inspirat adânc.

— Un tip. A încercat să mă violeze.

Sergentul a făcut ochii mari. Țăsta era un delict serios, nu o ciondăneală între doi îndrăgostiți.

— Îmi pare rău. Îl sun pe Arthur Dubois să coboare. Este detectivul nostru de serviciu. Știi că ai nevoie de o examinare medicală?

— De fapt, nu a reușit... Deci nu e nevoie...

— Mda, am înțeles.

A ridicat receptorul și l-au auzind cerând cuiva să coboare la biroul de primire. După câteva minute, pași grei au reverberat pe scări și în capătul celălalt al încăperii a apărut un om. Ea a început să tremure cuprinsă de teroare.

— El este!

— El? Ce vrei să spui?

— Polițistul acela. El este cel care a încercat să mă violeze.

— Polițistul ăsta e cel care a încercat să te violeze?

— Da.

Îl privi pe polițistul care venea spre ei. Masiv, gras, purta un costum șifonat peste o cămașă fără cravată. Tuciuriu, cu păr unsuros și ochi negri mijiți, în permanentă mișcare, de parcă era mereu în căutarea a ceva. Sau a cuiva. Deocamdată, nu părea să o fi recunoscut pe fată și Ryder s-a hotărât într-o fracțiune de secundă. Și-a pus mâna pe umerii ei pentru a o încuraja.

— O să ne gândim la altceva. Haidem. Au alergat spre ușa de la intrare, ignorând strigătul sergentului de la biroul de recepție care le cerea să aștepte. A condus-o, alergând pe străduțele întunecate. Când s-a convins că polițiștii nu vin după ei, s-au oprit. Ea îl privea cu o expresie de teroare pe față.

— Ce? De ce te-ai oprit?

— Trebuie să te duc acasă, pentru ca tatăl tău să hotărască ce e de făcut.

Ea a început să tremure și mai mult.

— Nu. Nu încă. S-ar putea să știe unde locuiesc.

Ryder se îndoia, dar nu voia să o contrazică acum când ea era atât de speriată.

— Dacă nu te poți duce acasă, poate ai vreun alt loc în care te poți adăposti.

Ea îl privea cu ochii larg deschiși, plini de lacrimi.

— Nu am unde.

Neavând altă alternativă, s-a oferit să o ducă în cămăruța lui. Ea a fost de acord și s-au strecurat pe aleile întunecoase pentru a evita polițiștii. Știa amândoi, că mai devreme sau mai târziu, polițistul care o atacase va veni după ea. Știa că l-a recunoscut și că nu avea decât o singură soluție, să o reducă la tăcere. După ce au intrat, a încuiat ușa, dar ea nu s-a liniștit. Privea în jurul încăperii, iar el știa la ce se gândea. Să împartă această vizuină de iepure cu un tip care și el putea fi o amenințare ca și polițistul. Îi zâmbi liniștitor.

— Ascultă, n-am de gând să mă dau la tine. Poți dormi pe pat și am să fac o perdea dintr-o pătură. Hei, nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Grace. Grace Poesy.

— John-Wesley Ryder.

— Mulțumesc, John-Wesley. Tu unde ai să dormi?

— Pe podea. Covorul e moale.

A dat din nou din cap a mulțumire și a început să se liniștească. El a întins o sfoară între canatul ușii și tocul ferestrei, pe care a întins o pătură. O auzi cum se urcă în pat și respirația i-a devenit egală după ce a adormit. El nu dormea. Covorul nu era deloc moale.

Și tot ce-i venea în minte, erau bățile tatălui său și detectivul care a încercat să o violeze pe fată. Îl învăluia o furie rece, de nestăpânit, iar instinctul îi spunea să o protejeze pe fata care-i ceruse ajutorul. Dar dimineață vor trebui să rezolve o problemă.

Ea nu putea să rămână în camera lui, deci, unde putea să se ducă?

Zorii s-au ridicat peste oraș, iar el a ieșit pe hol, la baia comună, pentru a face un duș. La întoarcere, ea era îmbrăcată și așezată pe marginea patului. A dus-o la un bufet aflat la mai puțin de 20 m depărtare și a comandat micul dejun. În timp ce ea mânca, el a decis că e timpul să ia o hotărâre.

— Trebuie să te duci acasă. O să fie bine. Nu cred că polițistul știe unde locuiești. Nu-ți fie teamă, am să te însoțesc.

Ochii ei erau plini de teroare.

— Dar dacă...

I-a pus mâna pe braț, o atingere ușoară, iar ea nu păru să descurajeze contactul fizic.

— Dacă tatăl tău e de acord, am să stau o vreme cu tine. Măcar până ce ai să te convingi că problema a trecut. Am putea contacta poliția statală, sau chiar FBI. Cineva trebuie să-l oprească pe individul acesta să nu mai atace fete tinere.

— Fără poliție! a început să tremure din nou și să-l strângă de braț și mai tare.

— Grace, dacă asta vrei, așa va fi. Dar mai întâi, mergi acasă.

Au călătorit cu un autobuz până la mai puțin de o milă de casa unde locuia tatăl ei, Daniel Poesy. Era înalt, bine făcut și, în ciuda vârstei, părea în formă și tare. A avut o atitudine reținută față de Ryder, până ce Grace a intrat și a discutat îndelung cu el. După o jumătate de ceas a ieșit afară și i-a întins mâna.

— Vreau să strâng mâna celui care mi-a salvat fata. Mulțumesc, fiule.

— Pentru puțin, domnule.

— Nu a fost deloc puțin. Grace a spus că deocamdată vrea să stea aici, iar mie îmi convine. Pentru că dacă vine careva să o atace, va pleca într-o ladă de lemn.

— Domnule?

Daniel a chicotit.

— Se zice că sunt destul de îndemânatic cu cuțitul. Fratele meu, Joseph, și cu mine am fost circari „Frații Poesy” și, băiete, ar fi trebuit să ne vezi. Ce vreau să spun, este că orice om care se apropie la șapte metri de fata mea, se alege cu un cuțit în pânțele.

— Asta e bine de știut, domnule. Joseph locuiește în oraș?

— În Alexandria, așa că nu-l văd prea des. Păcat, felul în care aruncă cuțitul e artă curată. Eu sunt bun, dar el e magic.

L-a condus în dormitorul pentru oaspeți, iar John-Wesley s-a simțit în siguranță pentru prima oară de când au fugit de polițai. Timp de două săptămâni lucrurile au intrat într-o rutină. Daniel chiar i-a arătat elementele de bază ale aruncării cuțitului. Aruncarea la țintă, răsucirea lamei prin aer și lovirea unei ținte mișcătoare.

Pentru prima dată după o lungă bucată de timp, Ryder a început să se liniștească și să se bucure că-și petrece timpul împreună cu o familie care era atât de caldă și iubitoare. După prima săptămână, a reușit chiar să nimerească ținta cu cuțitul o dată din trei aruncări. Își petrecea diminețile spărgând lemne pentru foc. După-amiezile arunca cuțitul, iar serile stătea afară, pe verandă, discutând cu Grace și Daniel. Acesta era un om cu un trecut colorat. Deși ea trebuie să mai fi auzit poveștile sale de foarte multe ori, continua să zâmbească... până în cea de a treia săptămână. Atunci, lucrurile au luat-o razna.

— Ai văzut?

— Ce anume?

— Am văzut o mașină de poliție trecând pe lângă casă.

— Eu n-am văzut-o.

Ea vorbea pe un ton șoptit, ca și cum cineva ar fi ascultat.

— E a treia oară când o văd trecând pe aici.

Noaptea și el și-a dat seama că ceva e-n neregulă. Nu a văzut mașina poliției, dar câțiva dintre câinii din vecini au început să latre, și, din instinct, a știut că agresorul lui Grace era pe-aproape. Detectivul voia să o reducă la tăcere.

A doua zi, a supravegheat șoseaua, care era abia vizibilă din casă. Nu a văzut nici o mașină de poliție, de fapt, nu a văzut mai nimic. Doar câteva camioane de transport, câteva autoturisme hârbuite, dar nimic care să miroasă a polițai. După prânz Daniel Poesy a adus în discuție subiectul cu care ea nu voia să se confrunte.

— Nu se poate continua așa, Grace. Stând de veghe și așteptând să apară bau-bau.

Lacrimile au apărut în ochii ei.

— Ce pot să fac? Tipul e polițist.

— Deci, vom merge la altă agenție guvernamentală. La FBI.

Ea privi pe fereastră, ca și cum ar fi văzut venind mașina poliției.

— Încă nu. Să mai așteptăm câteva zile, să vedem ce și cum.

— OK, baby, facem așa cum vrei tu.

A schimbat o privire cu Ryder, și ambii știau că nu se punea problema dacă polițistul va veni, ci când se va întâmpla. Ca detectiv profesionist știa că se află în rahat dacă ea face reclamație. Și știa care este și metoda de a elimina reclamația. Definitiv.

În această seară, a luat vechitura de camionetă a lui Daniel, un Chevy hârbuit, ca să facă cumpărături la băcănia din cartier. A cercetat terenul în căutare de polițiști, dar nu a văzut nimic. Nici o mașină parcată în apropierea casei, cu oameni înăuntru supraveghind. Nici o mașină de patrulare. Chiar a îndrăznit să spere că cele mai negre temeri ale lor erau nefondate. La întoarcere, noaptea se lăsase, și a continuat să caute orice indiciu ieșit din comun. Nu era nimic, nici vehicule ciudate, nimic neobișnuit.

Poate că ne-am înșelat și detectivul nu-și face griji din cauza lui Grace. N-avem de ce să ne îngrijorăm.

A ajuns acasă și a simțit că i se face rău. Nu se înșelaseră. Avea din plin motive să-și facă griji..

Primul semn că ceva nu era în regulă era absența oricărei lumini. Daniel ținea întotdeauna luminile aprinse. Al doilea semn a fost când nimeni nu i-a ieșit în întâmpinare. Întotdeauna îi deschideau ușa când se întorcea de la băcănie. A coborât din camionetă, s-a apropiat de casă și i-a strigat.

— Daniel? Grace? Unde sunteți? E cineva acasă?

Liniștea l-a amuțit și a deschis ușa din față ca să intre în casă. A aprins lumina de pe hol și a observat pete întunecate pe mochetă. Părea a fi sânge. Pe măsură ce înainta, creierul părea a înceta să-i funcționeze.

— Grace, ești acolo?

Nimic. A intrat în living și la lumina ce pătrundea din hol, a văzut un trup. Daniel Poesy zăcând pe spate cu un cuțit înfipt în piept. Cuțitul cu care-l învățase să arunce la țintă; și care avea pe el amprentele lui Ryder. I-a atins gâtul, dar nu a simțit pulsul. În

bucătărie nu era nimic. Ea nu se afla acolo. A urcat în fugă scările și nici la etaj nu era nimic. Ori a fost răpită, ori era moartă.

S-a întors la cadavrul de jos și a văzut că fusese torturat. Fața era tăiată și avea urme de arsuri parcă făcute cu țigara. Privit mai de aproape, trupul era acoperit cu sânge uscat și tăieturi adânci. A îndurat multe și a murit greu. Totuși speranța nu-l părăsea. L-au torturat ca să le spună despre Grace. Daniel nu le-a spus unde este, unde a fugit, ceea ce însemna că e în viață. Stătea aplecat asupra cadavrului, întrebându-se ce să facă să o găsească. Și atunci a auzit sirenele. Polițiștii venind, alertați de cineva. Dacă îl găsesc lângă cadavrul lui Daniel, cu cuțitul înfipt în piept, nu vor mai avea nevoie de alte indicii. Vor trage concluzia evidentă, iar el va fi terminat. Trebuia să evite arestarea dacă voia să o găsească pe Grace și să o țină la adăpost.

Mai era un motiv. În cele trei scurte săptămâni, Daniel Poesy îi devenise un prieten și aproape un tată surogat. Îi era dator. Viață pentru viață, asta îi băgase cu forța în cap bigotul său tată. Știa cine este vinovatul; detectivul care a încercat să o violeze pe Grace. Pe ea o căutase copoiul și-l forțase pe Daniel să-i spună unde se găsește.

Deci, unde este ea?

Sufletul său cerea răzbunare împotriva celui ce-i făcuse asta lui Daniel. Îl va găsi și-l va face să plătească. Dar, mai întâi, trebuia să o găsească pe Grace. Cu o mișcare instinctivă, a smuls cuțitul ce-l folosise la antrenamente. Sirenele se auzeau mai tare; polițiștii aproape că ajunseseră aici. S-a ridicat și a fugit. A abandonat camioneta ce ar fi constituit o țintă ușoară. A început să alerge.

Sări gardul care împrejmua proprietatea și aproape că a căzut peste un om pitit în întuneric. Era evident că supraveghea casa. Cu toate că duhoarea de fum de tutun ieftin, combinată cu damful puternic de alcool, arătau că nu-și lua datoria prea în serios. Dar arma din mână dreaptă era mai mult decât serioasă când s-a ridicat și s-a năpustit spre Ryder.

— Avorton nenorocit, de unde dracu ai apărut? Hei, nu ești puștiul ăla de la fermă? Șefu' meu vrea să vorbească cu tine despre târfuliță. Întoarce-te cu fața la gard.

Știa ce va urma, așa că nu s-a întors. În întuneric, omul nu a văzut cuțitul, instrumentul răzbunării pe care Ryder îl ținea în mână. Șansa de a riposta și faptul că o numise târfă pe Grace l-a scos din minți. A lovit, lama cuțitului a perforat cămașa

polițistului. Acesta a lăsat să-i scape un strigăt de durere când lama i s-a înfipt în umăr, și s-a dat înapoi, nu înainte ca Ryder să-și recupereze cuțitul.

— Ai să plătești pentru asta. Taie-mă cu cuțitul și ai să vezi ce urmează, rahatule.

Ridică arma, iar Ryder a aruncat. Tot ce învățase în trei săptămâni de la Daniel Poesy s-a regăsit în această aruncare, împreună cu o dorință supraomenească de răzbunare. A ochit pieptul, așa cum spusese Daniel. Lovitura sigură pentru un novice. Lama era grea. S-a învârtit o singură dată și s-a împlântat în inima omului. Totul s-a întâmplat parcă cu încetinitorul. Brațul omului a căzut, arma scăpându-i din mână, după care a s-a prăvălit la pământ. Ryder a simțit pulsul accelerându-i-se când și-a dat seama ce a făcut. A ucis un om. Mai grav chiar.

Am ucis un polițist. În autoapărare, desigur, dar asta e nesemnificativ, tipul e mort.

CAPITOLUL 3

L-a început s-a panicat. Era singur, Grace era dispărută, iar el nu avea unde să fugă. Apoi i-a venit o idee, singurul loc în care putea găsi adăpost, singurul care i-a venit în minte.

Joe Poesy, fratele lui Daniel care locuia în Alexandria. Desigur, acesta va dori să afle cum a murit fratele său și cine l-a ucis. De altfel, și Grace ar trebui să fi mers la unchiul ei; n-avea unde să se ducă în altă parte. Trebuia să fie acolo.

A alergat toată noaptea, iar în zori se afla la se afla la câteva mile bune de ferma familiei Poesy.

Omul pe care îl ucisese îl bântuia. Că avea circumstanțe atenuante nu rezolva lucrurile. Faptul că ei l-au ucis pe Daniel Poesy, că vor să-l ucidă și pe el și-I vor face același lucru și lui Grace ca să-i închidă gura, conta prea puțin.

Un polițist e mort, și dacă mă prind, am să ajung pe scaunul electric. Sau acum se folosește injecția letală? Nu știu, dar n-am intenția să mă las prins.

S-a odihnit puțin, apoi a început din nou să alerge, măbind distanța dintre el și fermă. Când a simțit că este epuizat, s-a oprit să bea apă dintr-un pârlăiaș... și atunci a auzit câinii. Știa că se aflau pe urmele sale, așa că s-a aruncat în pârlău. A alergat prin apă puțin adâncă până a ajuns la confluența cu un râu mai lat și, fără ezitare, a început să înoate. Înotul era ceva la care fusese întotdeauna foarte bun, încă din anii de școală.

A ajuns pe malul celălalt și s-a ascuns într-un pâlc de tufișuri. În urma sa, pe mal, câinii lătrau și urlau peste întinderea de apă ca și cum l-ar fi putut vedea, simți sau mirosi. A reînceput să alerge. Erau treizeci de mile până la Baton Rouge și alte cincizeci până la Alexandria. După Baton Rouge, a riscat și a făcut autostopul cu un camion. La două zile și o noapte după ce se aflase lângă trupul lipsit de viață al lui Daniel Poesy, a ajuns la casa lui Joe Poesy, mai șubredă și mai izolată. Vehiculul parcat într-o laterală era un Ford F150 roșu, o vechitură de vreo treizeci de ani.

Bătu la ușă.

Nimic, doar o liniște nesfârșită.

A bătut din nou și ușa s-a crăpat nițel.

— Da?

— Domnul Poesy? Am vești despre fratele dvs, Daniel.

Ușa s-a deschis larg, iar Joe i-a permis să intre în hol. A așteptat în fața sa cu brațele încrucișate la piept.

— Ce-i cu frate-miu?

— E mort.

— M-au sunat polițiștii. Sunt ruda sa cea mai apropiată. Mi-au spus că a fost omorât, așa că spune-mi cum a murit.

— A fost înjunghiat.

S-a gândit că e mai bine să nu spună nimic despre cuțit. Nu încă; va lăsa amănuntele pe mai târziu.

— Înjunghiat, Cristoase! Știi cine a făcut-o?

— Un polițist.

Ochii omului s-au îngustat.

— Mi-au spus că o caută pe Grace în legătură cu moartea sa și pe un puștan cu care se cuplase. Presupun că de tine e vorba. După cum par lucrurile să meargă, ei vă consideră pe tine și pe Grace drept suspectii principali. Îmi cunosc nepoata, nu și-a ucis tatăl și mă îndoiesc că ai fi venit aici dacă tu a-i fi făcut-o.

Ryder a explicat tot ce se întâmplase. Despre atacul din New Orleans și ce s-a întâmplat când au mers la secția de poliție. Și că ea a dispărut după crimă.

— M-am gândit că poate vine aici, domnule Poesy.

— Spune-mi Joe. N-a venit aici. Fiule, mai bine așează-te. Pari să fi trecut prin multe. De când nu ai mai mâncat?

— De două zile, domnule.

— Două zile? Cum așa?

A ezitat, dar omul merita să cunoască adevărul.

— Sunt fugar. Mă caută poliția. Vor să-mi pună în spinare uciderea lui Daniel, pentru că a fost înjunghiat cu cuțitul meu.

Poesy nu a spus nimic, dar nu era greu de ghicit la ce se gândea.

— Cuțitul tău...

— Da, domnule.

L-a privit intens pe Ryder aproape o eternitate.

— De ce ai venit aici?

— Domnule, sunt îngrijorat pentru Grace. A dispărut și trebuie să o găsesc.

— Amândoi trebuie să o găsim. Mai întâi, ai nevoie de o masă caldă și multă odihnă. Măine, vom vedea ce e de făcut.

Era la fel de generos și amabil precum fratele său. După două ceasuri, un duș lung, fierbinte și o masă caldă, Ryder a adormit în camera de oaspeți. Dimineața l-a trezit zgomotul unor lovituri înfundate. Când a privit pe fereastră, l-a văzut pe Joe antrenându-se la aruncarea cuțitului, iar Ryder a coborât ca să-l felicite și să vadă un maestru în acțiune.

Probabil că Joe l-a auzit ieșind pe ușa antițânțari și s-a hotărât să-și demonstreze abilitățile. Șase cuțite au lovit o țintă aflată la o distanță de cel puțin 8 m. Pe neașteptate, a luat un lemn de vreo 30 cm lungime și l-a aruncat în aer. Alte trei cuțite i-au zburat din mâini aproape pe nevăzute și s-au împlântat în lemn. L-a prins din cădere și i l-a arătat lui John-Wesley zâmbind.

— O veche șmecherie pe care obișnuiam să o facem în vremile de circ. Întotdeauna îi impresiona pe pariori.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Cum de ați reușit să ajungeți atât de bun?

Joe a ridicat din umeri.

— Antrenament, doar de asta e nevoie. Ține ochiul pe țintă, învață cum să ochești, măsoară unghiurile... ca și cum ai trage cu o carabină sau un pistol într-o țintă mișcătoare. Doar că e nițel mai dificil – chicoti el.

Ryder îl privea cu o expresie similară cu idolatria pentru un erou.

— E... magnific. Magie! Poesy l-a privit câteva clipe.

— Vrei să înveți cum se face?

— Vorbiți serios, domnule? Mă veți învăța?

— Păi nu prea avem multe de făcut în timp ce așteptăm venirea lui Grace.

— Credeți că va veni?

Poesy a clătinat din cap.

— Sunt sigur că va veni. Hai, ia două cuțite și începe cu ceva ușor. Eu voi arunca o bucată de lemn, iar tu vezi dacă o poți nimeri.

Într-un ceas, a reușit o singură lovitură din câteva duzini de aruncări. Bătrânul era răbdător, și-i explica cum să ochească și să se concentreze pe vârful fiecărei lame așa cum se rotește prin aer.

— Ai prins ideea de bază, dar trebuie să-ți lărgеști perspectiva. Fii atent la lamă, aliniaz-o pe țintă și aruncă.

A mai trecut un ceas și a mai reușit câteva lovituri. O dată, a realizat chiar două lovituri consecutive asupra țintei, iar Poesy a dat din cap aprobator.

— Bine așa, iar când ai să poți să lovești cu ambele cuțite 100% din aruncări, vom trece la trei cuțite. După aceea, am să-ți arăt cum să folosești cuțitul ca pe o armă, ca să te aperi și să-ți ucizi adversarul, dacă trebuie.

Ryder nu a răspuns, dar Joe a înțeles.

— Tu ai mai ucis, John-Wesley; o văd în ochii tăi. Nu vreau să știu ce ai făcut, dar am să-ți arăt cum să o faci așa cum trebuie.

Tăcu la auzul motorului unui automobil ce se apropia și se uită la Ryder.

— Ar fi bine să te pitești, în caz că apar probleme.

— Da, domnule.

Alergă la hambar și se ascunde înăuntru. Prin crăpătura dintre două scânduri vedea mașina ce se apropia, un Buick Sedan. Nu-l cunoștea pe cel ce a coborât din ea, dar Joe știa cine este pentru că s-au îmbrățișat ca doi prieteni vechi. Apoi l-a strigat pe Ryder.

— Vino, fiule. E un vechi prieten.

Se îndreaptă spre cei doi. Noul sosit era masiv, la vreo 55 ani, cu pântec proeminent. Și pentru că mai tot trupul era doar mușchi, se vedea că e un tip care poate avea grijă singur de el. Joe a făcut prezentările.

— John-Wesley, acesta e un vechi prieten, Navy Chief – pensionat – Callahan. Am fost camarazi, și – Doamne! – ce vremuri bune au fost!.

Callahan a întins o mână lată și i-a scuturat-o bărbătește.

— Îmi face plăcere să te cunosc, John-Wesley. Cred că ți s-a dat numele predicatorului .

— Da, domnule, așa este.

— Tatăl tău este pastor?

— Da, domnule.

Zâmbi.

— Bănuiam.

Cercetă bucata de lemn din apropiere, în care erau înfipte două cuțite.

— Presupun că Joe te învață din șmecheriile sale. Cum se descurcă. Joe?

— Mai bine decât ai făcut-o tu vreodată, Frank. Nu a contat de câte ori ai încercat, n-ai reușit niciodată.

— O dată și-o dată, tot am să reușesc, se strâmbă el.

Apoi i se adresă lui Ryder.

— Joe mi-a spus că ai o problemă.

Nu a răspuns. Cât i-a povestit Joe despre mine? Știe că am omorât un om?

— Poți avea încredere în Frank, a șoptit Poesy. El poate să se descurce prin metode care nu sunt la îndemâna noastră. Fiul său, Al, lucrează la FBI.

Amândoi îl priveau pe Ryder, așteptând un răspuns. Și pentru că tăcerea se prelungea, Poesy a spus:

— OK, am priceput. Nu ai încredere în nimeni. Dar eu am încredere în Frank, așa că l-am rugat să cerceteze dispariția lui Grace. Să vadă dacă găsește vreun indiciu referitor la unde s-ar fi putut duce.

— Asta e tot?

Frank i-a dat răspunsul.

— Asta e tot ce mi-a cerut, să caut orice semn legat de Grace, locurile obișnuite, birourile șerifilor, spitalele de urgență, și altele asemenea. Am pus niște întrebări și aștept să primesc răspunsuri. Mai este ceva ce ar trebui să cunosc?

— Nimic, spuse Ryder după o pauză.

— Bine. Acum arată-mi ce ești în stare să faci.

Joe a aruncat lemnul, iar Ryder a încercat de câteva ori să-l lovească. Spre surprinderea sa, de câteva ori chiar a lovit ținta, dar mintea îi era la altceva. Se gândea la Grace. La FBI.

După două ceasuri de pălăvrăgeală despre vremurile trecute, Frank Callahan a plecat, iar ei s-au pregătit de cină. Joe era tăcut, iar Ryder îl aștepta să vorbească. În timp ce mâncau, Joe a deschis subiectul.

— Nu a fost găsită, și sunt îngrijorat. Frank este un om bun, și sunt sigur că fiul său face tot ce este posibil, dar ea trebuie să se descurce singură, rătăcită pe undeva prin pustietăți. Obosită, înfometată, poate chiar rănită.

— Ce pot să fac, domnule?

— Spune-mi Joe. M-am gândit. Îl lăsăm pe Frank să facă tot ce poate. Cred că încă cinci zile vor fi destule. Nu putem aștepta mai mult, atunci se va împlini o săptămână de

când a dispărut. Începem să o căutăm noi. Eu merg spre est, către coastă, iar tu în direcția din care ai venit. New Orleans.

Ridică mâinile ca să preîntâmpine o obiecție.

— Știu că acolo s-ar putea să fii căutat de polițiști, dar trebuie să ne gândim în primul rând la Grace.

— E un ținut întins, Joe.

— Este. Și pentru că n-a ajuns aici, cred că nu se află prea departe de casa ei. În zona asta aș vrea să cauți, să zicem... pe o rază de 5 mile de la ferma lui Daniel.

— Așa voi face.

— Bine. Până atunci mai avem trei zile. Îți voi mai arăta niște chestii în lupta de aproape cu cuțitul, și vom mai exersa niște aruncări.

Și fața i se întunecă:

— Găsește-l pe nenorocitul care l-a ucis pe Daniel și aplică-i câteva din lecțiile astea.

— S-ar putea să fie un polițist. Aproape sigur. Întrebarea este dacă-i și ucigaș.

N-au avut trei zile. În seara celei de a doua zi, polițiștii au venit. Ryder se afla în casă împreună cu Joe, pregătind cina, când cauciucurile au scrâșnit pe pietriș. O privire pe fereastră și s-a liniștit. Era un autoturism civil. După o clipă, a știut că e-n budă. Omul care a ieșit din mașină era locotenentul Arthur Dubois. Era însoțit de un altul, mai tânăr și mai slăbuț, tot în haine civile. Ca și Dubois, parcă avea o etichetă pe care scria „polițist”.

— El este. Detectivul acela.

Joe a dat din cap.

— Urcă scările, și stai liniștit. Mă ocup eu de asta.

Ryder a urcat în fugă scările și a urmărit ce se întâmplă jos printr-o crăpătură îngustă dintre scândurile podelei.

Locotenentul Art Dubois a ieșit din mașină, mulțumit că lunga călătorie s-a terminat. Să stai trei ceasuri, într-un scaun tapițat cu plastic, într-o mașină fără însemne oficiale condusă de partener, detectivul Caleb Fry. După prima oră, a răbufnit și i-a spus să închidă radioul. Fry era un fan al muzicii country/western. Dubois ura cam toate genurile de muzică. C&W, rock'n'roll, clasică, jazz și, mai ales, hip-hop.

Pentru mine „cultura” înseamnă o bere rece și o tărie, de fapt, chiar câteva țării. La întoarcere voi avea nevoie de doze duble ca să-mi spăl praful din gât și să-mi calmez durerile din trup.

Ferma Poesy era la fel ca atâtea alte ferme mici din regiune, o casă mică, cu două hambare și câteva vaci păscând pe câmp. Locotenentul nu a telefonat înainte de venire. Prefera să ia oamenii prin surprindere. Se uita la tipul care a ieșit pe ușa din față. Trebuia să fie Joe Poesy. Era masiv, dar spre deosebire de Dubois, era numai mușchi. Muncind la fermă, însemna că ducea o viață simplă, în aer liber. Tipul nu trebuia să lucreze în schimbări prelungite, să-și facă griji, să mănânce gogoși și să bea nenumărate cafele pentru a rămâne treaz.

Caleb a oprit motorul și i s-a alăturat. Detectivul era îngrijorat de detectivul începător; tipul era un conștiincios. Un polițist cu ideea ciudată de a face totul „ca la carte”. Mai devreme sau mai târziu se va da pe brazdă, dacă va trăi destul. Deocamdată, problema era să-i dea doar atâtea informații cât să-și continue investigațiile, fără să știe adevăratul motiv din spatele vânării lui Grace Poesy. Ea n-a fost prima, pentru că detectivul și-a mai folosit insigna de polițist de-a lungul anilor pentru a-și satisface micul său „hobby”. Târfele oricum o cereau, așa că de ce să nu le-o tragă și el? Desigur, câteva au scheunat, au fost și vreo două reclamații. Chiar și două morți pe care le-a mușamalizat, dar până acum, s-a descurcat întotdeauna. De obicei, amenințările își făceau efectul, și dacă nu, erau și alte moduri de a le reduce la tăcere pe cele ce reclamau – în mod definitiv.

Și-a afișat pe chip un zâmbet politicos.

— Domnul Poesy? Sunt locotenentul Dubois. Eu și partenerul meu căutăm pe cineva. Cumva mutra i-a devenit ostilă când a auzit cum mă numesc? Cât știe?

— Și cine-i acela?

— Știți că fratele dvs a fost ucis?

— Am auzit.

— A-ha. Căutăm doi suspecti ca să răspundă la unele întrebări. Nepoata dvs, Grace Poesy, și un tânăr pe nume John-Wesley Ryder. I-ați văzut pe aici?

— Nu, nu văd prea multă lume prin părțile astea. E multă singurătate.

— OK. Vă deranjează dacă aruncăm o privire pe-aici?

Mutra ostilă e clară. Tipul știe ceva. *Shit!*

Joe a clătinat din cap.

— Vă puteți uita oricând doriți.

— Mulțam.

Încercară să înainteze, dar el nu s-a dat deoparte.

— După ce îmi arătați mandatul.

Dubois a înțepenit.

— Domnule, investigăm uciderea fratelui dvs. Dacă nu vreți să cooperați, va trebui să presupunem că aveți ceva de ascuns.

Poesy nu s-a clintit.

— Nu există nimic de ascuns, locotenente. Arătați-mi doar mandatul și vă puteți uita unde doriți.

— Faci o mare greșeală, se încruntă Dubois. Dacă...

— Și să fie unul emis în Alexandria. Mă îndoiesc că jurisdicția din New Orleans se extinde și prin părțile astea.

Știa când este învins, cel puțin deocamdată. A pierdut bătălia, dar o să vadă avortonul ăsta amărât cine va câștiga războiul. Dubois avea un mandat, unul permanent valabil. Era un Glock 22. Mai lung și mai greu decât cunoscutul Glock 17, Dubois prefera precizia mai bună și puterea glontelui de calibrul .40. În portbagajul mașinii mai avea și un Remington 870 acționat cu „pompă”.

Labagiul s-a luat în coarne cu polițistul care nu trebuie.

Zâmbi forțat.

— Cum doriți, domnule Poesy. Ne vom întoarce cu mandatul și vom aduce și mai mulți polițiști. Pregătiți-vă ferma.

Joe ridică din umeri.

— N-am nimic de pregătit în mod special, locotenente.

De data aceasta nu a reușit să-și ascundă disprețul, iar Arthur Dubois a fost sigur de două lucruri. Primul, fie Grace Poesy fie puștiul, John-Wesley Ryder se aflau acolo, sau au fost. Al doilea, omul știa că el este responsabil de moartea fratelui său. Ochii săi erau elocvenți, plini de furie și dispreț. Ceea ce ar putea fi o problemă. Doar dacă nu...

Încă cineva care trebuie redus la tăcere... OK!

— Să mergem, detectiv Fry.

S-a întors și s-a urcat în mașină. Fry s-a urcat la volan, a pornit motorul și a întors mașina. În drum spre poartă, a întrebat:

— Încotro? Cred că ar trebui să mergem în Alexandria și să le cerem ajutor localnicilor.

— Pe dracu. Găsește un drumeag care să ajungă în spatele fermei. Să vedem ce se întâmplă acolo cât timp ei cred că ne-am dus după mandat.

— O fi bine? Omul avea dreptate. Am ieșit din jurisdicția noastră. Ar trebui...

— Ar trebui să faci ceea ce spun eu, detectiv Fry. Caută un drum care să ne ducă în spatele fermei, și vom supraveghea locul o vreme. Nu se știe niciodată, suspiecții ar putea fi înăuntru. Dacă avem vizibilitate bună, îi putem doborî din primul foc.

— Primul foc?! Stai puțin! Nici măcar nu știm dacă e vreunul dintre ei vinovat.

— Sigur că sunt vinovați. Nenorocitul ăla de cuțit era înfipt în piept.

— Care cuțit? Am văzut cadavrul când am fost acolo și nu era nici un cuțit.

Știu că a fost acolo. Doar eu l-am lăsat. Unul dintre rahații ăștia mici care s-au amestecat trebuie să-l fi luat.

— Ăăă... probabil că fac confuzie cu o altă crimă. Mda, aș fi putut jura că acolo era și un cuțit înfipt în pieptul cadavrului.

Se forță să zâmbească.

— Îmbătrânesc, Caleb, asta e.

Trebuie să fiu atent cu „legistul” ăsta.

Au condus în lungul unui drumeag îngust până ce au ajuns în spatele fermei lui Poesy. Peste două tarlale, puteau vedea casa la vreun sfert de milă depărtare.

A coborât și după ce a scos *Remingtonul* din portbagaj, i-a spus lui Fry:

— Ne strecurăm peste câmp și-i supraveghem de la margine. Să vedem ce se întâmplă.

— Locotenente, nu prea știu. Nu mi se pare corect. Adică, de ce ai luat *shotgunul*? N-ar trebui să solicităm ajutor de la secția locală?

— *Shotgunul* este tot ajutorul de care avem nevoie.

— Dar nu știm cine l-a ucis pe Poesy. Vrei să-i împuști pe acești puștani?

— Ea și-a ucis tatăl, Caleb, ea și băiatul, știu că ei au făcut-o. Ce vrei să fac, să le ofer o pileală?

A escaladat gardul, și aproape că a căzut într-un șanț cu apă verzuie, apoi a alergat peste terenul denivelat. După o clipă, Fry l-a urmat, și au continuat să înainteze până la limita fermei. Un pâlț de copăcei și tufișuri, plasat convenabil, îi ascundea, așa că s-au

așezat rămânând în așteptare. Dubois a scos din buzunar un flacon plat metalic, a tras o dușcă și i l-a oferit lui Fry, dar acesta a refuzat.

— Să-ți fie de bine, îmi rămâne mie mai mult.

A mai tras o dușcă zdravănă și s-a sprijinit cu spatele de un copac, cu ochii la casă.

Sunt înăuntru, sunt sigur. Indiferent de ce gândește Fry, trebuie doborâți, inclusiv unchiul, dacă e nevoie.

Dubois a ajuns până aici acum fără să fie prins. Nu avea de gând să-și distrugă cariera pentru că o târfuliță oarecare i-a văzut fața și a reușit să scape.

* * *

După plecarea polițiștilor, Joe l-a chemat pe Ryder:

— Poți să cobori acum, John-Wesley, dar rămâi în casă.

— Au plecat?

— Da, dar nu prea departe. Am văzut o reflexie în parbriz la două parcele depărtare, spre vest.

— Supraveghează casa?

— Mda, asta fac. Trebuie să rămâi înăuntru. Vom continua lecțiile tale în living, lupta de aproape cu cuțitul. După cum merg lucrurile, s-ar putea să pui în aplicare unele dintre aceste lecții... destul de curând.

— Acum crezi ce am spus despre Dubois?

— Te-am crezut de prima dată, când ai ajuns aici. Am putut citi pe fața individului ca într-o carte. El l-a ucis pe Daniel și e cel care a încercat să-mi violeze nepoata. Cu un asemenea om se „discută” într-un singur fel.

Ryder era împietrit. Joe vorbea despre crimă.

— Nu crezi că ar trebui să raportăm cazul?

— Cui? Poliției? Vor strânge rândurile și vor da vina pe tine și Grace pentru uciderea lui Daniel. Cât despre FBI, recunosc că este o coincidență venirea lui Dubois aici atât de curând după ce am cerut ajutorul lui Frank Callahan.

— Crezi că ne-a trădat?

— Nu Frank, nu, niciodată. Dar fiul său, federalul, asta e altceva. Cu el a vorbit discret, sunt sigur. Dar imediat după aceea, pariez că fii-su a telefonat la Poliția din New Orleans.

— Și-acum ce facem, domnule?

— Joe, Joe, Joe. Ce vom face? Dreptate pentru Daniel, asta vom face. Mai întâi, trebuie să-ți termini lecțiile. Ia un cuțit de antrenament și hai să începem.

Joe Poesy, în ciuda masivității sale, se mișca precum un vârtej, ceas după ceas, Ryder nu reușea să vadă de unde vine cuțitul. Lama acestuia era boantă și vârful rotunjit. Ryder a fost „mort” de zeci de ori. S-au oprit doar pentru o cină frugală, iar Joe a insistat să continue antrenamentul toată seara.

— Nu avem prea mult timp, John-Wesley, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne confruntăm cu acești polițiști, iar tu ai nevoie să știi tot ce te pot învăța. De altfel, mă face să mă simt bine știind că cei doi curcani sunt acolo, afară, în frig.

— Credeți că vor rămâne acolo toată noaptea?

— Noo, se vor duce la un motel. E nevoie de cineva mai dur ca să stea acolo în frig și întuneric. Mai ales în locul pe care l-au ales. Înainte de a fi săpate șanțurile, era o mlaștină, iar solul mustește întotdeauna de apă. Seara, muștele și țânțarii vor tăbări pe ei. Nu vor rezista prea mult.

Aruncă o privire la ceasul mare, de perete.

— E aproape 21,00. Cred că vor pleca, frigul și gângăniile i-au terminat.

În depărtare, se auzi un motor, iar ceasul arăta 20,57. Ryder l-a privit ca pe un magician, dar Joe a ridicat din umeri.

— Nu-i nici un truc. Doar că eu cunosc locul ăsta mai bine decât ei. Mai avem încă o oră disponibilă. Ai nevoie de tot antrenamentul pe care-l poți face.

— Da, domnule.

În dimineața următoare au continuat și până la prânz, Ryder a reușit două lovituri asupra lui Joe. Până după-amiază, erau egali, iar mentorul său a dat aprobator din cap:

— Prinzi repede, John-Wesley. Văd că ești un talent înnăscut. Când va veni timpul, n-ai să mă lași singur.

— Nu, domnule, Joe, dar ce trebuie să facem în legătură cu Grace? Adică, cu polițaii stând cu ochii pe noi, ea nici măcar nu va reuși să se apropie.

— Poate că nici nu știe că ei sunt aici. Ar putea ajunge drept în brațele lor și înainte ca să priceapă ce i se întâmplă o vor băga într-o celulă. Sau mai rău.

— Nu voi permite să se întâmple așa ceva, Joe. Am spus că am să am grijă de ea.

— Mda, știu. Mai așteptăm până mâine la prânz, când vom considera că nu mai vine și plecăm noi în căutarea ei. Pot să te scot de aici ascuns în camionetă, apoi ne despărțim.

— O vom găsi.

— Trebuie să o găsim, înainte să se întâmple ceva groaznic.

După cină, Joe a tras tare de el. Lecțiile se apropiau de sfârșit și în curând Ryder va rămâne pe cont propriu, scotocind ținutul după o fată fugară care însemna totul pentru el. Când au terminat, era aproape ora 23,00 și amândoi erau asudați. În ciuda oboselii, Ryder a dormit nițel, cu gândul la sarcina aproape imposibilă ce-l aștepta. Să o găsească pe Grace Poesy, să o apere, să facă dreptate pentru un om care-i fusese un prieten bun, Daniel Poesy, și să „lămurească” situația cu locotenentul Arthur Dubois.

S-a trezit dimineața, știind că va fi ultima lui zi în mica fermă. Precum fratele său Daniel, Joe Poesy era un prieten și un mentor. Va fi greu să se despartă de el, dar trebuia să o facă. Au luat dejunul devreme, apoi Joe a adus un pachet învelit în pânză.

— Acesta e pentru tine, John-Wesley. Să-l folosești bine și cu grijă.

Desfăcu pachetul. Înăuntru erau trei cuțite, cu lamele lucind mat prin stratul subțire de ulei. Un KA-BAR, favoritul celor din US Marine Corps și un pumnal de luptă Fairban-Sykes, proiectat de William Ewart Fairbairn și Eric Anthony Sykes. Cei doi au inventat acest pumnal cu tăiș dublu pe vremea când erau în Poliția din Shanghai, China. Mai târziu, SAS britanic l-a adoptat... și a devenit legendă.

Al treilea era un pumnal de luptă Applegate-Fairbairn. Colonelul Rex Applegate a modernizat pumnalul de luptă Fairbairn-Sykes în ideea de a realiza o armă și mai letală. Lama era tot cu dublu tăiș, dar mai lată și mai rezistentă. Avea și un mâner diferit, realizat din Plastic Lexan cu balast de plumb pentru ajustarea greutății. Ceea ce înseamnă că centrul de greutate poate fi ajustat, în funcție de circumstanțe. Aruncare, tăiere, împungere. Applegate Fairbairn le putea face pe toate.

— Domnule, nu știu ce să spun, s-a bâlbâit Ryder, copleșit de generozitatea pe care i-a arăta acest om.

— Păi nu spune nimic. Și spune-mi Joe.

— Da. Mulțumesc, ăă... Joe. Spune-mi, care este mai bun? Adică, pentru...

— A ucide?

— Cred că da.

— Lasă asta. Cuțitul pe care-l ai în mână este cel mai bun pentru a-și face treaba. Nu contează dacă este unul dintre astea trei sau cuțitul de bucătărie pe care l-ai avut la îndemână. Doar ai grijă să te antrenezi cât mai mult cu ele; asta contează. Promite-mi că așa ai să faci, John-Wesley.

— Da, domnule, promit.

— În fiecare zi.

— Da, domnule.

Fiecare pumnal avea teaca lui, toate trei fiind montate într-un ham textil ușor, care putea fi purtat sub haină. După ce și-a pus hamul și cuțitele în teci, s-a simțit bine, cu adevărat bine. Păreau să fie parte din ființa sa.

— Bine. Acum hai să te ascunzi în camionetă. Vom pleca departe de aici fără ca cei doi polițai să știe ce facem. Am să arunc o privire prin fereastra din spate, ca să mă asigur că nu și-au schimbat poziția.

Ryder i s-a alăturat și amândoi au cercetat crângul îndepărtat. O creangă s-a mișcat ușor, deși vântul nu bătea deloc. Joe a izbucnit în râs:

— Gașcă de amatori, mai bine ar fi parcat în loc deschis, decât să se joace de-a cercetașii. OK, în față este liber. Hai să...

Se opri. Ryder a văzut mișcarea în același timp.

— E Grace. Cristoase, e direct în ochii lor!

Fata apăruse brusc alergând dintr-un pâlț de tufișuri. Se afla cam la 100 m de hotarele fermei lui Joe. Grace nu văzuse pericolul, dar unul dintre polițiști s-a întors spre ea și a urlat. Apoi a început să alerge de-a latul terenului spre ea. Era cel mai tânăr, Caleb Fry. Imediat după el a sprintat și Dubois. Avea în mâini *shotgunul* cu încărcător stil pompă. Din alergare, a armat, ochit... și a tras.

Grace s-a pitit în timp ce încărcătura de proiectile (buckshot) a șuierat pe deasupra... dar nu au ratat toate. Unele alicie probabil că au lovit-o, pentru că s-a poticnit, aproape căzând, apoi a continuat să alerge. John-Wesley țâșnise deja spre ea și pe când alte două împușcături au detunat, ea a ridicat privirea și l-a văzut alergând în întâmpinarea ei.

— John-Wesley, ajută-mă! El încearcă să mă ucidă!

— Fugi! Ai să reușești!

— Nu pot! Eu...

S-a poticnit din nou și de data aceasta a căzut. Ryder a ajutat-o să se ridice, chiar în momentul când un alt buckshot a trecut pe aproape, unele alicie lovindu-i brațul. Motorul camionetei a pornit, iar Joe Poesy a condus-o peste teren către ei. Ajuns aproape, a strigat:

— Urc-o înainte ca să ne ucidă pe toți!

Au urmat alte împușcături, dar nici una nu a mai ajuns pe aproape. Ryder a tras-o pe Grace în cabină, iar Joe a apăsat pedala de accelerație la fund. Camioneta sărea și derapa în timp ce se îndepărtau de polițiști.

— Locotenente, nu poți să faci asta! a strigat Fry.

În loc de răspuns, Dubois a armat și a mai tras două încărcături spre camioneta ce se îndepărta. Fry a fost înspăimântat văzându-l trăgând asupra unor copii neînarmați și a lansat două focuri de avertisment în aer. Dubois a încetat să mai tragă și a coborât țeava Remingtonului. Când se întoarse spre Fry, fața îi era roșie de furie.

— La dracu, i-am avut în mână, iar tu i-ai lăsat să scape, amator nenorocit!

Fry nu s-a lăsat,

— Locotenente, voiam doar să le punem niște întrebări, nu să-i ucidem. Nu a fost legal să tragem în ei.

— Ei au făcut-o, a șuiertat Dubois. Sunt sigur.

— Poate că da, poate că nu, dar dacă-i ucizi, nu vom fi niciodată siguri.

Dubois s-a strâmbat. Asta și voia, ca nimeni să nu fie vreodată sigur. Doar că nu i-a putea spune de-a dreptul detectivului Caleb „ca la carte” Fry. A respirat adânc de câteva ori și a început să-și planifice următoarea mișcare. Trebuia să mărească presiunea. Deci avea nevoie de mai mulți oameni și resurse.

— Acum, pentru că i-ai lăsat să scape, camioneta aia îi poate duce oriunde. Deci avem nevoie de ajutor, așa că am să-l chem pe acel agent special FBI, iar el își poate pune la treabă oamenii lui. Plătim destule taxe, prin urmare să-și justifice fondurile primite. Tu contactează Poliția din Alexandria și spunele să lanseze un BOLO . Mișcă-te!

Fry a dat din cap.

— Poliția din Alexandria, mda, bună idee. Am să o fac. Dar FBI nu are jurisdicție. Nu sunt indicii că puștii ar vrea să treacă vreo linie statală, deci îi putem lăsa deoparte pe federali.

Dunois a pufnit.

— Și să-i lăsăm pe ucigașii ăia periculoși să bântuie liberi? Nu cred.

— Locotenente, nu știm dacă ei sunt ucigașii. Acum sunt doar suspecti.

— Sunt vinovați. Trebuie să-i implicăm și pe federali. Trebuie doar să-i punem pe direcția bună.

Fry părea dezorientat.

— Nu pricep. Cum putem face noi asta?

— Ce-i dă FBI-ului autoritatea de a urmări un suspect? În afară de trecerea unei linii statale?

— Terorismul?

Dubois chicoti.

— Bună idee, dar noi nu putem invoca un caz de terorism. Ce zici de „ucigași în serie”?

— Ăă... da... dar ei nu sunt suspecti ca ucigași în serie?

— Nu încă. Treaba este că am cel puțin două crime nerezolvate în New Orleans. Prin înjunghiere, așa cum a fost ucis Daniel Poesy. S-ar putea ca acești doi puștani să fie ucigași.

Nu păru să bage în seamă privirea uluită a lui Fry.

— Vezi? Dacă ei sunt ucigași în serie, federalii au motiv să-i urmărească. Sunt înarmați și periculoși, și se va da ordinul de a se trage fără somație asupra lor..

Izbucni în râs.

— Și cu asta se rezolvă totul. Contactează Poliția din Alexandria, iar eu voi vorbi cu FBI, cu agentul special Callahan.

— Locotenente, vrei să-i minți pe federali. Asta e o chestiune serioasă.

— Doar cosmetizez nițel adevărul, rânji el. Obişnuiește-te cu ideea.

— FBI va trimite o echipă SWAT și când îi vor găsi îi vor ucide. Nu e corect.

— Mi se fâlfâie. Contactează poliția locală. Restul lasă-l în seama mea.

* * *

Joe a condus ca posedat de diavol, derapând prin porți și pe drumeaguri. Ryder și-a dat seama la ce renunța acesta pentru a-i ajuta. Ferma, casa și aproape tot ce deținea.

Ajutându-i să scape, devenea el însuși un infractor fugar. Dar era un om dedicat ideii de dreptate pentru fratele său ucis și pentru nepoata sa Grace Poesy. La fel ca și pentru John-Wesley care, în ciuda perioadei scurte de timp, îi devenise apropiat. Ca fiul pe care nu l-a avut niciodată. Își ținea privirea fixată în depărtare, iar Ryder l-a întrebat ce căuta.

— Vor face blocaje rutiere, nu știi? Acești copoi vor contacta biroul șerifului local și-l vor aburi să le acorde ajutorul. Sau...

Se opri gândindu-se intens câteva secunde.

— Mama lor de nenorociți, va fi mult mai grav de atât.

Ryder se holbă la el.

— Mai grav? Cum ar putea fi mai grav?

— Vor anunța FBI. Un agent FBI l-a înștiințat pe Dubois, deci pe ei îl vor contacta înapoi. Iar asta înseamnă întreaga desfășurare de forțe. Elicoptere, echipe SWAT, tot tacâmul.

— Nu pot face asta, spuse Grace, cu vocea plină de mânie. Moartea tatălui meu nu este o infracțiune federală.

— O vor face o infracțiune federală, Grace. Vor face un hocus-pocus de acuzații pe care chipurile le investighează, dracu știe ce anume. Crimă, trafic de droguri, poate, nu știi. Ceea ce știi este că acest Dubois e disperat. Va spune și va face orice ca să te reducă la tăcere.

— Și noi ce putem face?

— Eu fac. Caut un drum pe unde putem să ajungem în pădurea de lângă autostradă. Putem sta sub ramurile copacilor, ca să nu ne descopere elicopterele.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— E doar vina mea, unchiule Joe. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta., spuse cu o voce aspră. Nu tu l-ai rugat pe polițist să te atace și să încerce să te violeze. Un tip ca ăsta, a mai făcut-o și înainte, și o va mai face și altădată. Dacă va fi să facem dreptate pentru Daniel trebuie să ținem seama de asta. Să ne ținem departe de polițiști și să găsim pe cineva care ne poate ajuta.

— Cine? a întrebat Ryder. Dacă nu putem merge la poliție, sau la FBI, cine mai rămâne?

Joe nu a răspuns. În schimb, a răsucit volanul și au părăsit șoseaua, îndreptându-se pe un drum forestier îngust ce șerpuia pe sub copaci. Dacă ar fi virat cu o secundă mai devreme, elicopterul care survola autostrada nu i-ar fi observat. Dar, n-a fost să fie.

* * *

— Îi văd! l-a alertat observatorul pe pilot, în timp ce se uita prin binoclul 20x. Au ieșit de pe șosea și intră în pădure. Ticăloșii, vor fi greu de urmărit acolo.

Pilotul a analizat fulgerător situația:

— Oricum, mai avem puțin combustibil, deci am să mă întorc la Alexandria, la Aeroportul Internațional. Vom realimenta și ne vom întoarce aici ca să continuăm de unde am rămas. Ei nu pot rămâne pentru totdeauna în pădure. Îi vom prinde.

L-a apelat pe agentul aflat la comanda barajului de pe șosea, un ofițer SWAT pe nume Hank Duisenberg. Poreclit 'Doozy' de oamenii din unitatea sa. I-a explicat ce va face, și i-a promis să se întoarcă în 30 minute.

— Am înțeles, a replicat Doozy. Ascultă, când te întorci, vreau să aterizezi aici ca să iei doi pasageri.

— Pasageri?

— Îhî, lunetistul meu va zbura cu tine. Când se va ivi ocazia, va trage. Detectivul care a inițiat BOLO tocmai a sosit, este locotenentul Arthur Dubois. Vrea și el să zboare cu tine. Tipul afirmă că are informații despre fugari care ar trebui să te ajute să-i localizezi.

— Am înțeles.

A virat aparatul spre nord, bombănind:

— Ai dracu' pasageri, data viitoare vor trimite detașamentul local de Cercetași, pentru un zbor turistic.

Au zburat la AEX unde îi aștepta o cisterna de realimentare chiar lângă helipad. După cinci minute, erau din nou în aer, apoi au aterizat lângă un minivan negru cu ferestre întunecate. Câțiva SWAT înarmați din FBI se aflau împrejur cu o groază de echipament, veste antiglonț, carabine de asalt, căști de Kevlar, o varietate de pistoale și chiar grenade prinse de hamuri. Gata să meargă la război.

— De fiecare data când îi văd seamănă tot mai mult cu Forțele Speciale, a chicotit observatorul. Mă întreb dacă știu că se duc după doi puștani și un marinar pensionat. Și după câte știm, nici nu sunt înarmați.

— Știi, n-aș vrea să fiu în pielea lor, îi răspunse pilotul. Tipii ăștia sunt înarmați până-n dinți. Ca la război.

Când palele rotorului și-au încetinit rotația, de ei s-a apropiat un membru al unității SWAT, în echipament negru. Avea o carabină de lunetist, o McMillan Tav-50. O armă anti-material de calibrul .50, iar pilotul l-a privit surprins.

— Știi că încercăm să localizăm doi adolescenți de 16 ani? Chiar ai nevoie de artileria asta grea?

— Întreabă-l pe curcan. E cel ce vorbește cu agentul special Callahan.

Arată spre doi oameni prinși în discuție. Un polițist burtos, un detectiv și un federal de neconfundat, cu tunsoarea sa specifică, costumul bine călcat, cămașa albă, pantofii lustruiți și insigna-legitimăție agățată în jurul gâtului.

— Copoiul spune că cei doi sunt periculoși. După felul în care i-a descris, par a fi niște Bonnie și Clyde, doar că mai răi.

Pilotul l-a privit incredul.

— Și cu ce sunt înarmați? Cu rachete anti-aeriene? Cristoase, credeam că se încearcă găsirea lor și luarea în custodie pentru a fi chestionați. Nu să fie făcuți carne de tun.

Detectivul, Dubois, a dat mâna cu agentul aflat la comandă și a pășit către elicopter. Fața sa era sumbră, parcă setată pe o permanentă înfruntare.

— Vă avertizez, cei pe care-i vânam, sunt ucigași în serie. Tratații ca pe niște animale sălbatice.

Pilotul încă nu era satisfăcut.

— Sunt înarmați?

— Mda, sunt înarmați, primi răspunsul după o pauză.

— Înarmați cu ce?

Altă pauză.

— Nu știu.

Detectivul îl privi înfruntat.

— Dacă ei o să-mi spună mie, eu am să-ți spun și ție. Tu ridică în aer chestia asta și găsește-i. Apoi preluăm noi.

S-au urcat la bordul lui Jet Ranger. Pilotul a acționat comenzile, a ajustat pasul elicei și elicopterul a început să se ridice. Dubois a trebuit să facă un salt și să se agațe de un mâner. Au urcat la 1.000 m, iar observatorul și-a reluat cercetarea cu binoclul. Lunetistul FBI a ocupat poziția de la portiera deschisă, asigurat cu o chingă. Pilotul nu era convins așa că și-a făcut o plăcere din a scutura Bell Jet Rangerul de-a latul cerului. Dubois știa că tipul nu l-a crezut, dar asta nu conta.

Prioritatea este găsirea acestor plozi și oprirea nebuniei, înainte ca să se răspândească prea mult și să mă implice și pe mine. Ei trebuie să fie doborâți!

Zburau pe deasupra locului unde camioneta Ford fusese văzută părăsind autostrada, continuând să se îndrepte către sud ca să le intersecteze ruta probabilă. După câteva minute, observatorul a coborât binoclul.

— Îi văd, la ora trei, cam la 2.000 m depărtare. Acoperirea cu copaci este sporadică și se vede camioneta roșie rulând prin luminișuri.

Pilotul a modificat cursul și după câteva secunde au depistat camioneta. Lunetistul i s-a adresat lui Dubois:

— Ce vrei să fac, locotenente? Aș putea încerca să trag în cauciucuri, dar e dificil de tras dintr-un elicopter în mișcare.

Dubois nu a ezitat nici o clipă.

— Trage în cabină.

— Dom'le, noi nu procedăm așa în treburile astea. Mai întâi îi somăm să se oprească.

— Eu hotărâsc și-mi asum întreaga responsabilitate. Fă-o înainte ca să lase un șir de cadavre de-a latul Louisianei. Vrei ca oamenii să te arate cu degetul și să spună că-i puteai opri, dar ai ratat ocazia?

O scurtă pauză, un oftat, iar locotenentul a știut că a învins.

— Roger. Am să trag.

A ochit și Dubois a văzut cum trupul îi înțepenește în acea perfectă nemișcare caracteristică unui maestru lunetist. Și-a concentrat fiecare gram de concentrare pentru a trimite glonte exact în locul pe care-l dorea. Degetul i s-a strâns ușor pe trăgaci.

* * *

— Un elicopter chiar deasupra noastră!

Joe a dat din cap către John-Wesley.

— L-am auzit. Țin’te bine. Camioneta o să salte rău.

A părăsit drumul forestier îngust și s-a îndreptat spre zona cu copaci deși exact în clipa în care primul proiectil a străpuns cabina, apoi și următorul. Grace a țipat, iar Joe a blestemat încercând să se strecoare într-un pâlț mai dens de copaci.

— Nenorociții, folosesc gloanțe de calibru mare. Vor să ne ucidă.

S-a concentrat pe strecurarea printre spațiile strâmte dintre copaci. Camioneta se năpustea prin frunzișul dens, uneori abia reușind să treacă printre trunchiuri, pe unde se părea că nu încapă nici măcar o motocicletă. Tablele scârțâiau ascuțit la frecarea cu scoarța copacilor, iar camioneta trecea mai departe. Alte două gloanțe au perforat cabina. Primul a trecut prin parbriz spulberându-l în fragmente. Al doilea a lovit ceva solid. Carne omenească, iar Joe a răcnit de durere. Apoi s-a prăvălit când tocmai ajungeau sub acoperirea coroanelor copacilor din pădurea deasă.

Camioneta a derapat scăpată de sub control printre alte două trunchiuri apropiate. A continuat să alunece câțiva metri printr-un desiș, și cu coada ochiului Ryder a văzut că se îndreptau spre un trunchi masiv. Încă mai încerca să-l trezească pe Joe ca să repună camioneta sub control, dar acesta rămânea nemișcat.

— N-are puls, cred că e mort, îi spuse lui Grace. Ajută-mă. Repede, înainte să ne lovim de...

Fordul s-a izbit de copac și s-a oprit atât de brusc încât Grace a fost aruncată afară prin parbrizul fărâmat. Ryder s-a izbit de bord, având încă un braț în jurul lui Joe. Forța impactului l-a aruncat cu capul în capota cabinei. O văzu pe Grace rostogolindu-se pe pământ și capul lui Joe înclinat într-un unghi imposibil. Gâtul i s-a rupt în momentul impactului.

După o secundă, Ryder și-a pierdut cunoștința. Ultima sa amintire conștientă era zgomotul făcut de motorului elicopterului de deasupra și se întrebă dacă el și Grace erau gata să se alăture lui Joe în moarte. Uciși de ploaia de gloanțe de calibrul .50.

* * *

— Ăă... nu știu, a mormăit, ca răspuns la întrebarea lui Dubois. Am lovit ceva chiar în clipa când dispăreau în desiş şi cred că era şoferul. Dar, au ieşit din câmpul vizual, aşa că e greu de spus.

— *Shit!* a urlat la pilot. Vreau să aterizezi tinicheaua asta în poiana de acolo. S-ar putea să se ascundă chiar sub nasul nostru.

— Mă iei la mişto? Vezi spaţiul acela? Dacă încerc să aterizez acolo, rup palele rotorului. Trebuie să o fac pe autostradă. Avem nevoie de un spaţiu larg, degajat. Hotărăşte-te! Vrei să te mai uiţi pe-aici din zbor? Sau aterizăm şi vii pe jos ca să cercetezi pe sub copaci?

Dubois se gândi două secunde. Apoi îl privi pe lunetist:

— Zici că ai lovit ceva?

— Aproape sigur, mda.

— OK. Aterizează şi trimitem băieţii din SWAT să arunce o privire.

* * *

Era în cabină, cu un braţ peste trupul lui Joe Poesy. Prietenul său era mort, cu o gaură enormă în piept şi gâtul rupt în urma impactului. Şi-a scuturat capul ca să şi-l limpezească de ceaţa ce-i învăluia creierul şi s-a uitat prin parbrizul spart.

Unde este Grace, au prins-o?

Se chinui să iasă din epava camionetei şi se uită prin împrejur, căutând-o. Nu se vedea nimic; a început să o strige.

— Grace, unde eşti?

— Şşş... mai încet.

Apăru din spatele unui trunchi de copac, scuturând frunzele de pe bluză. Faţa-i era murdară şi cu dâre de sânge.

— Ai fost împuşcată!

— Am doar câteva zgârieturi. Cred că elicopterul a plecat, dar cei de la sol pot fi deja aproape, aşa că e mai bine să păstrăm linişte. Tu cum eşti?

— Ce? Sunt bine, dar Joe e...

Își șterse o lacrimă apărută în colțul ochiului. Ryder nu-și dăduse seama cât de apropiați deveniseră el și circarul aruncător de cuțite. Precum fratele său Daniel, în numai câteva zile îi devenise un surogat de tată. Și, la fel ca și fratele său, a murit.

— L-au ucis.

Grace i-a văzut amărăciunea și l-a lăsat câteva clipe, dar acum prioritatea era să rămână în viață.

— John-Wesley, nu putem rămâne aici. Vor veni să ne caute. Polițiștii, FBI, Dubois, precum o haită de câini. Dacă nu plecăm imediat de aici, ne vor ucide.

Era de acord cu ea. Trebuiau să fugă, să dispară. Să supraviețuiască și să-i lase pe vânători să renunțe treptat până ce vor putea să-și ducă la bun sfârșit misiunea asumată. Dubois.

— Haidem!

S-au îndreptat către o zonă în care pădurea era mai deasă. Ea era în spatele lui și o auzi șoptind:

— Ai vreo armă? Ceva cu care să ne apărăm dacă încercă iar să ne ucidă?

Ryder se gândi la pistolul lui Joe rămas în cabina camionetei. Erau lipsiți de apărare împotriva lui Dubois și a echipei SWAT adusă de el.

— Nu, nu am pistol, nici altă armă. M-aș putea întoarce...

— N-avem timp. Trebuie să fugim.

Un gând îi trecu prin minte.

Cât de prost pot să fiu!?

— Grace, am o armă. Trei arme. Pumnalele pe care mi le-a dat Joe.

Bătu cu palma peste piept, unde era hamul cu cele trei pumnale de combat.

— Le am aici.

— Bine. Sper că le vei folosi ca să-l omori.

Ryder era gata să răspundă când a auzit ceva. A atins umărul fetei și s-au pitit. Sunetul venea de la vreo trei metri depărtare, Cineva care se mișca prin tufișuri, zburătăcind frunzele, un animal mare care-și croia drum, sau un om. Amândoi și-au reluat înaintarea, încet, dar după numai cinci pași, o voce a răcnit:

— Stai!! Măinile sus! Sunteți Arestați!

CAPITOLUL 4

Se uită la omul care a apărut la nu mai mult de 1,5 m de ei. Era detectivul care venise la ferma lui Joe împreună cu Dubois. Pistolul său era îndreptat direct spre burta lui Ryder. Acesta o privi pe Grace după care dădu din cap în sens de acceptare. Ea își ridică mâinile, iar polițistul se liniști, însă privirea îi rămânea îngrijorată.

— Ai pistol?

— Nu, domnule.

— Ar fi bine să nu ai. Dacă văd o armă, trag fără altă somație.

— N-am pistol.

— OK, e bine. Dar tu, don'șoară? Ai vreunul?

— Nu.

El păru că vrea să spună ceva, când o voce s-a auzit îndeaproape din spatele său:

— Detectiv Fry, unde ești?

— Aici, locotenente. I-am arestat. Tocmai voiam să le pun cătușele la amândoi.

— Sunt vii? a urlat vocea furioasă. Am crezut că vei spune că sunt morți.

Fry scoase un oftat.

— Nu, locotenente. Am procedat ca la carte. I-am arestat și putem să-i ducem înapoi la New Orleans.

— Ține-i pe loc. Vin și eu imediat.

După câteva secunde, crengile tufișurilor au fost date deoparte și a apărut Dubois. Roșu la față și abia respirând, cu Glockul ținut strâns în mâna dreaptă. S-a împiedicat de rădăcinile unui copac și a căzut, blestemând, iar Fry s-a întors să-l ajute. Era răgazul de care avea nevoie Ryder. Mâna i s-a strecurat sub haină și degetele au atins mânerul primului cuțit l-a care a ajuns. Pumnalul de combat Applegate-Fairbairn. Lung de 28 cm, cu lamă de 15,5 cm, cu dublu tăiș, îi ajustase centrul de greutate pentru aruncare. Țeava armei lui Fry era îndreptată spre pântecul lui Grace, iar Ryder s-a concentrat total pe protecția ei. Smulse pumnalul și, într-o singură mișcare curgătoare, și-a tras brațul spre înapoi apoi l-a proiectat înainte.

O milisecundă, Fry și-a privit moartea drept în ochi. Știa instinctiv că se află față-n-față cu un om care îi putea împlânta pumnalul în oricare parte a corpului ar fi dorit.

Fiecare fibră din corpul tânărului era tensionată, gata de aruncare, cu ochii ca niște lasere. Analiza trupul lui Fry, hotărând unde să fie ținta. Apoi a aruncat.

Lama grea l-a lovit pe detectiv în umărul drept, iar el a scăpat pistolul. Ryder a sprintat către acesta și cu un șut l-a îndepărtat, holbându-se la polițistul împietrit ce sângera. A înșfăcat-o pe Grace de braț, dar ea s-a opus, șocată, cu ochii la polițistul ce sângera.

— Doamne, e...

Nu era timp.

— Fugi! Înainte ca Dubois să tragă! Aleargă!

Detectivul mai în vârstă tocmai se ridica în picioare, rotindu-și arma aiurea în toate direcțiile. Avea ochii îngustați, plini de furie și era gata să deschidă focul în clipa următoare. De la asemenea distanță mică i-ar fi fost greu să rateze, așa că cei doi au rupt-o la fugă în tufișuri. O salvă de împușcături a izbucnit din urmă, lovind camioneta, unele secerând crengi și frunze, dar nici unul nu a fost pe aproape de ei. Să tragi atunci când ești turbat de furie face ca precizia focului să fie de rahat. Iar când ținta a dispărut în frunzișul des, a devenit practic imposibilă.

Continuând să alerge, au auzit în urma lor sunetul unui walkie-talkie, prin care polițistul își chema amicii din FBI să i se alăture. Fata aproape că a căzut, dar el i-a strâns tare brațul.

— Continuă să alergi. Au să ne piardă în pădure.

— Unde mergem?

— Cât mai departe de polițiști.

— Adică, după ce ieșim din pădure. Unde ne ducem? Nu putem fugi la nesfârșit.

— Ăă... la asta o să ne gândim mai târziu.

Vuietul elicopterului a reverberat prin pădure când a decolat, reluându-și cercetarea. După câteva secunde, le atârna deasupra capului, baleind zona dintr-o parte în alta. Odată l-au văzut pe observator de la distanță, scotocind frunzișul cu puternicul său binoclu. El nu i-a văzut, n-avea cum. Se aflau sub coronamentul gros al pădurii, deocamdată în siguranță, atât timp cât se aflau în mișcare, mărin d distanța dintre ei și polițiști.

După 30 minute, zgomotul făcut de elicopter s-a îndepărtat permițându-le o scurtă pauză.

— Doar cinci minute, nu mai mult. Probabil că jumătate din Stat se află pe urmele noastre. Polițiști, federali... și cine mai știe?

Grace s-a așezat recunoscătoare.

— L-ai ucis pe polițistul acela?

— Nu. L-am înțepat doar în umăr. O să fie bine.

Ea dădu din cap plină de preocupare.

— Asta trebuie să înceteze, John-Wesley. Doar nu suntem gangsteri.

— Facem tot ce trebuie ca să rămânem în viață, asta e tot. Ține minte că Dubois nu se va da bătut. Atât timp cât trăiește, se va ține de capul nostru. Ca să ne ucidă, deci ne vom petrece tot restul vieții ca fugari, privind mereu peste umăr.

— Noi? Asta vrea să însemne că rămânem împreună?

— Dacă mă vrei, a murmurat, uitându-se stingherit într-o parte.

Ea îl cuprinse cu un braț în jurul mijlocului și-și apropie buzele de ale lui.

— Să nu mă părăsești niciodată, John-Wesley.

— Ăă... da, adică, nu. Sigur.

L-a sărutat, iar el a simțit întreaga dragoste pentru această fată atunci când buzele li s-au unit. Nu va fi niciodată despărțit de ea. Niciodată.

— Atunci, e bine, zâmbi ea. Deci, încotro o luăm? Nu putem să rămânem toată viața pitiți în pădurea asta.

El avea deja răspunsul pregătit.

— Ne întoarcem la New Orleans.

— Dubois?

— Mai întâi, mda. Apoi...

Nu a mai continuat răspunsul. S-a concentrat pe sunetele din pădure. Sunete naturale. Cu excepția unora.

— Vin iarăși.

Pași furișați apropiindu-se, oameni experți în urmărit și capturare, SWAT.

— Haidem. Să nu faci nici un zgomot.

A ghidat-o prin cea mai deasă porțiune de pădure și i-a arătat cum să evite orice le-ar putea trăda poziția. Din când în când, auzeau zgomote de crenguțe frânte și apeluri pe ton jos de la unul la altul dintre urmăritori. Nu-i puteau vedea deloc și treptat zgomotele s-au

stins, până s-au trezit singuri. A estimat că au înaintat cam zece mile, iar Grace era foarte obosită. Când el a cercetat în jur, fata s-a prăbușit și nu a mai reușit să se ridice.

— Trebuie să mă opresc, îmi pare rău. Te rog, nu mai rezist.

Avea fața cenușie, ochi tulburi, era extenuată și înfrigurată. El ar fi vrut să mărească cât mai mult distanța dintre ei și polițiști, dar Grace era terminată.

— Cinci minute, nu ne putem permite să irosim mai mult timp.

— Mulțumesc.

A colapsat, cu brațele în jurul umerilor, retrăgându-se în coconul nenorocirii sale. El a luat-o în brațe, strâns, încercând să o încălzească. Ochii i se închideau, fiind gata să adoarmă. A scuturat-o ușor încercând să o mențină trează.

— Nu dormi, Grace. Câteva minute de odihnă și o luăm din loc. Nu adormi. O să avem timp mai târziu.

Deodată a făcut ochii mari.

— Ce-a fost asta?

— Spuneam...

— Nu, în depărtare. Parcă ar tuna și... ploaie.

A fost momentul când s-a deschis cerul. Ploaia cădea în torente. A tras-o la adăpostul unui tufăriș des care să o apere cât de cât de năvala șuvoaielor. Ploaia cădea la greu și nu după mult timp amândoi erau murați de apă. Fata a căzut într-un somn agitat, în timp ce el sta de veghe tremurând de frig. După câteva ceasuri a adormit și el. Când s-a trezit, se vedeau zorile. Ploaia nu se oprea, continuând să toarne, iar frigul umed le mușca trupurile. Când l-a simțit mișcându-se, Grace a deschis și ea ochii, încercând să vorbească printre buzele vinete.

— Acum ce facem?

— Pe ploaia asta nu vor reuși să ne găsească., a explicat el. Așa că nu trebuie să facem nimic. Doar rămânem în așteptare.

— Bine.

De-a lungul dimineții friguroase, Grace cădea în reprize de somn din care se trezea tremurând. Ryder pierduse orice speranță că vremea se va mai încălzi. Frigul se intensifica, încât chiar a luat în considerare ideea de a ieși de la adăpostul păduri ca să se preda forțelor de ordine. Închisoarea ar fi mai bună decât frigul, umezeala, și tot iadul pe

care-l îndurau acum. Mai devreme sau mai târziu, vor fi doborâți de febră și boală, sau vor muri direct de hipotermie.

Și atunci și-a amintit că exact asta era intenția lui Dubois în legătură cu ei. Moartea. Și-a mobilizat întreaga voință și ore întregi a masat membrele lui Grace, doar, doar, îi va dăruî puțină căldură. Ba chiar a forțat-o să facă câțiva pași, dar degeaba. A plouat neîntrerupt, încât spre seară se simțeau și mai slăbiți. Nu mâncaseră nimic demult, iar umezeala și frigul au pus stăpânire pe trupurile lor. Grace era aproape inconștientă și Ryder era convins că va ceda curând. Dar nu o voia moartă.

Soarele a coborât sub orizont și întunericul a pus stăpânire pe pădure. Se hotărî. Înduraseră destul. Grace avea nevoie de mâncare și de căldură.

O trezi și-i spuse:

— O luăm din loc. N-avem de ales. Trebuie să ajungem la căldură.

— Vom fi în siguranță?

— Mai în siguranță decât dacă stăm aici ca să murim de hipotermie. Mergem spre vest. Cred că în direcția aceea este un oraș. O să găsim ceva mâncare caldă și un loc în care să ne uscăm hainele.

Ochii ei se-nchiseră o secundă.

— Ce n-aș da pentru puțină căldură.

— Să mergem... cât mai putem.

Își puse un braț pe sub umărul ei ca să o susțină și amândoi s-au poticnit prin pădure ceas după ceas. Fulgerele luminau intermitent, iar ploaie cădea cu și mai multă putere. Uneori avea impresia că sunt terminați. Ar fi dat orice numai să se așeze undeva, pe un loc uscat, câteva ore ca să se odihnească și să-i lase lui Grace timp să se refacă... dar nicăieri nu era nimic uscat. Să se oprească însemna să moară. Și-a folosit fiecare gram de tărie și hotărâre, iar acum era la capătul puterilor.

Curând după miezul nopții, au ajuns la marginea unui orașel și s-au oprit la prima clădire întâlnită, un bar, prin a cărui ușă, ori de câte ori se deschidea, izbucnea muzică country & western.

Afară, clienții aveau parcate camioanele într-un șir lung, neîntrerupt. Volane mari și suporturi pentru carabine la geamul din spatele cabinei. Destul crom cât să reflecte lumina până la lună și înapoi. N-aveau de ales. Le trebuiau căldură și adăpost, așa că a condus-o spre intrare. Înainte de a ajunge acolo, un camion cu multe osii a intrat cu oarecare viteză

în parcare. Șoferul a călcat frâna cu putere, împrăștiind o avalanșă de pietriș asupra trupurilor înghețate ale celor doi. Grace s-a cutremurat datorită șocului, cadă să cadă, dar Ryder a ajutat-o să meargă mai departe. Erau la jumătatea drumului spre intrarea în bar, când camionul a început iar să se miște, apoi a oprit derapând, chiar în fața lor, blocându-le calea. În cabină erau niște oameni. Doi au coborât afară, unul masiv, altul înalt, în timp ce șoferul a rămas la volan. În ciuda ploii, toți purtau tricouri fără mâneci, ce le scoteau în evidență musculatura, și pantaloni băgați în cizme de cowboy. Uriașul le-a blocat calea, iar buzele s-au întins într-un rânjel.

— Amice, asta nu e genul de noapte în care să-ți scoți gagica la o întâlnire.

Ryder îl măsură cu privirea. O namilă fără creier, numai mușchi, burtă de băutor de bere, și tupeu de neam prost. Se gândi că celălalt om era mult mai periculos. Stătea mai în spate, așteptând să-i vină rândul. Unul care gândea. Dar musculosul era gata să-și facă numărul. Era evident ce voiau. Pe Grace. Ea era terminată, înghețată, vulnerabilă, tremura și era înspăimântată. Dar nici chiar așa nu putea fi ascunsă frumusețea ei și trupul suplu. După ce îl vor doborî pe Ryder, ea va fi doar o bucată de carne pentru ei.

— Nu e o întâlnire, a murmurat, încercând să-și stăpânească clănțănitul dinților. Nu voia ca ei să creadă că e speriat, pentru că nici nu era. Era îngrijorat pentru Grace, dar în ultimele câteva săptămâni învățase o grămadă. Amintirea bătailor primite de la tatăl său au rămas undeva în subconștient. Apoi a învățat să riposteze, a ucis un polițist și a rănit un altul. Nu-i era frică. Nu-i va mai fi niciodată.

— Ei, nu e o întâlnire, se întoarse John Deere către prietenul său. Ce zici, Walt? Să scoți o fetișoară sărmană într-o noapte ca asta... nu așa se tratează o doamnă, nu-i așa?

— Sigur că nu.

— Chiar așa. O să i-o luăm. Îi vrem doar binele. Putem...

Se opri când lumina unui fulger a luminat scena. În ciuda ploii, acum au văzut pentru prima oară hamul pe care-l purta peste piept.

— Ce mama dracu' e asta? Te crezi un fel de Jim Bowie ?

— Vrem doar să intrăm în bar ca să ne încălzim, a încercat Ryder să fie rezonabil cu individul. Nu vrem să facem nici un rău. Lăsați-ne să trecem.

Acesta chicoti înveselit.

— Hai să-ți spun ceva. O luăm noi pe fată și te lăsăm și fără cuțitele alea miștoace, înainte ca să te rănești singur. Zvârle-le încoace, amice. Nu-ți spun de două ori.

Înainte de a putea răspunde, al treilea individ a ieșit din camion. Altă matahală, doar mușchi, tatuaje, tricou fără mâneci, bocanci zdraveni, blugi pătați de vaselină și bretele. Se apropie cu o privire încruntată.

— Băiete, te sfătuiesc să faci cum ți-au spus prietenii mei. Și-așa am stat cam mult în ploaie.

Avea o voce hârâitoare, de fumător înrăit. Ca să-și sublinieze amenințare, a scos de la brâu un pistol mic.

— Dă și cuțitele alea și nu-ți facem nimic. Doar dă-ni-le, apoi vom lua și gagica și ne vedem de treaba noastră. E un sfat bun, pentru că ai să rămâi în viață. Dă-le-n coa' și șterge-o.

Individul mai micuț se uita disprețuitor la Ryder.

— Mișcă-te rapid, bă. Bătrănu' Vern e sculă tare cu pistolul ăla mic al lui. Nu da niciodată rasol.

Buzele i s-au lățit într-un zâmbet rău.

— Sau poate fi parșiv și să-ți folosească gagica ca țință de antrenament.

Șoferul a îndreptat țeava armei către Grace.

— Ultimul avertisment, bă. Am început să mă enervez. Dă-te deoparte, scapă cuțitele și cară-te.

Primul i-a reacționat subconștientul. O amenințau pe Grace, iar lecțiile date de Joe Poesy au preluat controlul. În doar cu puțin mai mult de o secundă a tras cele trei pumnale, aruncându-le în succesiune rapidă. Tot ce învățase de la Joe se regăsea în aceste trei aruncări precise.

Mai întâi l-a doborât pe șofer, apoi pe matahala ce o ținea pe Grace. Al treilea, cel mai micuț, abia începea să reacționeze când ultimul pumnal, Fairbairn-Sykes, i-a pătruns în spinare. Lama lungă i-a perforat inima și a căzut cu sângele curgând din rana mortală.

Grace a gemut, terorizată, și a alergat în brațele lui.

— Am crezut că vor să mă...

— Știu. E OK. Să plecăm imediat de aici.

Se duse să-și recupereze pumnalele, apoi a luat-o de mână.

— Haidem.

— Cum? Cu ce? Nu putem continua așa. Sunt terminată. Abia mai pot să mă țin pe picioare.

Ryder îi arată camionul.

— Avem transport. Țștia nu mai au nevoie de el.

S-au urcat în cabină. A pornit motorul și a reglat încălzirea la maximum. Apoi a demarat, îndreptându-se spre sud.

— Vom merge pe drumuri lăturalnice. N-aș crede că au făcut blocaje pe șosele, nu pe o vremea ca asta.

— John-Wesley trebuie să ne schimbăm în haine uscate și să găsim ceva de mâncare.

— Știu. Te duc acasă.

— Oh.

Rămase tăcută un timp, gândindu-se.

— I-ai ucis pe oamenii ăștia trei care ne-au atacat, spuse pe un ton neutru, ca și cum ar fi fost în șoc.

— Primul dintre ei te-ar fi împușcat, și, oricum, știi ce voiau. Nu puteam să stau și să permit să se întâmple așa ceva.

— Mulțumesc, John-Wesley.

Buzele îi erau în continuare reci și albastre, dar a încercat să zâmbească. El a sărutat-o.

— N-ai pentru ce.

— Dar polițistii? Ne vor căuta.

Făcu o pauză ca și cum s-ar fi gândit, apoi zâmbi.

— Aa, da. Deja ne caută. A fost autoapărare. Știu. Tu mă apărăi, iar ei erau gata să te omoare. Ceilalți polițiști, cel pe care l-ai ucis acasă la tata și detectivul pe care l-ai rănit în umăr, au fost tot autoapărare.

— Da a fost.

Ea își întoarse capul și-l privi dintr-o parte.

— N-ai să lași să mi se întâmple ceva, nu-i așa?

— Am să am grijă de tine, jur.

— Te iubesc, John-Wesley.

— Și eu, Grace, zâmbi fericit Ryder.

Călătoria până la New Orleans a fost lipsită de evenimente. Ploaia a continuat să cadă în valuri, iar traficul era redus pe drumurile lăturalnice. La cinci mile de destinația lor, au abandonat camionul într-o carieră părăsită și i-au dat foc. Mai erau și alte epave care

împânzeau locul, iar Ryder se îndoia că după ce urmele de arsură vor fi înlocuite de rugină, poliția îi va acorda vreo atenție.

Au mers pe jos aproape două ceasuri și aproape că au fost dezamăgiți când au ajuns lângă ferma lui Daniel Poesy, căminul lui Grace. Locul era pustiu, toate urmele crimei dispăruseră. Ușa de la intrare era încuiată, dar Grace a găsit o cheie sub o anumită piatră și au intrat. Ryder a pornit centrala de încălzire cu petrol și a avertizat-o să nu aprindă nici o lumină.

— Ar putea să treacă pe aici vreo patrulă de rutină. Dacă văd lumină, vor ști că ne-am întors.

Grace și-a scos hainele și s-a înfășurat în prosoape și pătură.

— N-am să aprind nici o lumină. Camera tatălui meu este cea de sus, din capul scării. Schimbă-te în ceva uscat, cât încropesc eu ceva de mâncare.

— El... ăă... nu se va supăra.

Privirea ei a devenit sobră.

— Deloc.

Casa s-a încălzit repede. Ryder a găsit o bluză, pantaloni și un tricou în dormitorul lui Daniel. Când a coborât scările, ea încălzise deja o tocană de vită, după care au băut și câteva cani cu cafea fierbinte. Sătul, Ryder se simțea ca și cum ar fi câștigat un milion de dolari. Dar era obosit, mai mult decât fusese vreodată.

— Grace, îmi pare rău. Nu mai rezist să stau treaz. Te superi dacă mă culc pe canapea?

— Îți aduc o pătură.

A adormit înainte ca ea să-i aducă pătura și să-l învelească. Apoi s-a dus în camera sa și a încercat să adoarmă și ea. Însă a plâns. Pentru tatăl ei, pentru unchiul Joe și pentru nenorocirile care au transformat un om bun și tânăr, John-Wesley Ryder, într-un ucigaș. Înainte de miezul nopții extenuarea a doborât-o și pe ea și a adormit. Ryder s-a trezit de câteva ori, dar nu se auzea decât vântul și ploaia grea, continuă, care amintea tuturor de duritatea naturii. Chiar și așa, a privit pe fereastră ca să verifice. Curtea era liberă, dar s-ar fi putut să fie Dubois.

Când, în sfârșit, s-a trezit, se luminase de ziuă. Zgomotul ce-l deranjase era un motor care se apropia. S-a dat aproape de fereastră pentru a arunca o privire. Ploaia continua să cadă, peisajul de țară era cufundat în ceață, iar vizibilitatea ceva mai mare de 100 m.

Mașina a oprit la oarecare distanță, ascunsă pe jumătate în ceață. O siluetă a ieșit afară... și, cu un șoc, l-a recunoscut pe Dubois pășind spre fermă și ținând în mână un *shotgun* cu pompă.

Nu era timp de pierdut și a sprintat în susul scărilor, în dormitorul lui Grace. A scuturat-o de umăr până ce a făcut ochii mari.

— Ce-i?

— E aici. Dubois.

Trupul ei s-a contorsionat în teroare.

— Trebuie să fugim!

— NU! Totul se termină aici, Grace. Nu mai fugim.

Fata era albă la față.

— Ne va ucide pe amândoi. John-Wesley, mi-e frică.

— Nu va ucide pe nimeni.

Reuși să-și controleze vocea încât să pară mai încrezător decât era.

— Îmbracă-te și găsește-ți un loc în care să te ascunzi.

— Dar...

— Las-o-n seama mea.

Se răsuci pe călcâie și alergă înapoi în josul scării. De lângă canapeaua pe care dormise a ridicat hamul cu cele trei pumnale de luptă, și le-a pus pe trup, apoi s-a apropiat de fereastră. Dubois se afla la jumătatea distanței față de casă, iar unica lor șansă era să-l ia prin surprindere. Tipul putea rămâne la distanță și să pompeze cartușe până ce-i va face franjuri pe el și pe Grace. Doar dacă nu știa că ei sunt aici, iar asta era doar o verificare de rutină.

Vocea i-a răzbătut prin ceață.

— Voi, ăia din casă! Ieșiți afară, sau încep să trag!

De unde știa că ei sunt înăuntru?

Într-o fracțiune de secundă a înțeles. Boilerul încălzirii centrale trebuie să fi trimis fuioare de fum în vânt, făcând evident faptul că locul era ocupat. Dubois știa că ei sunt acolo, știa că poate arunca pumnalele cu o precizie devastatoare. Era avertizat și nu le va permite să se apropie de el.

Cum să o salvez pe Grace din mâinile măcelarului acesta sângeros?

Și i-a venit o idee, una disperată. A alergat în bucătărie de unde a înșfăcat un cuțit lung, apoi s-a uitat din nou pe fereastră. Locotenentul se opri la 20 m de casă. Își imagina că la această distanță de pumnalele de combat e în siguranță.

— Știu că sunteți înăuntru! Ieșiți afară! Aveți un minut. După aia, încep să trag. Grace Poesy și John-Wesley Ryder, dacă vă predați, vă duc la New Orleans și lămurim întreaga situație.

Mincinosul! În clipa când ne vede va deschide focul. Probabil va susține că a fost autoapărare, că am încercat să-l atacăm și n-a avut de ales. Individul este un mincinos, un violator și un ucigaș.

I-a luat doar câteva secunde să se pregătească. Când a deschis ușa, ținea în mână, bine la vedere, un cuțit. Dubois a îndreptat shotgunul spre el, și și-a expus dinții într-un rânjel de triumf.

— Chiar la timp, Ryder. Pune cuțitul jos. Unde-i fata?

Nu a lăsat cuțitul.

— A plecat.

— Nu te cred, amice. E sus... i-ai tras-o?

Se străduia să-și stăpânească furia.

— Ți-am spus că nu e aici.

— Am să verific singur. Ți-am spus să lași cuțitul. N-am să mai repet.

Ryder a așteptat câteva secunde apoi a deschis palma. Cuțitul cel lung a căzut, iar Dubois a dat din cap.

— Ți-am spus că nu e aici.

— Vrei metoda cea grea? oftă polițistul. OK, o pot face și așa.

A îndreptat shotgunul spre fereastra dormitorului și a apăsat pe trăgaci. Sticla s-a spart în mii de fragmente zornăitoare. Înăuntru, Grace a țipat.

— Știam eu, a chicotit Dubois.

A ridicat vocea, strigând:

— Grace Poesy, vino aici. Nu mă face să vin eu trăgând. N-o să-ți placă.

Ryder a ridicat mâinile la vedere ca să arate că el nu este o amenințare.

— Locotenente, pe mine mă vrei. Ia-mă și las-o în pace.

Vezi să nu. Veniți amândoi cu mine. Alege, puștoaico.

Ceva din calmul neobișnuit al lui Ryder i-a dat de gândit polițistului care a observat și hamul prins pe trupul său. Două pumnale se aflau încă în teci, iar al treilea era jos unde-i dădu-se drumul. Atunci s-a liniștit.

— Gata. Timpul a expirat. Cum să fie?

Polițistul nu a observat că cuțitul de pe jos era unul de bucătărie. Pumnalul Fairbairn-Sykes era pitit la centura pantalonului, la spate, pe sub tricou. Pentru scoaterea lui era nevoie de o secundă, timp în care Dubois îl putea împușca. Dar n-avea de ales. Era sub presiune; polițistul tocmai se pregătea să-l împănazeze cu plumbi. I se vedea în ochi pofta de sânge și nerăbdarea. Apoi, va năvăli în casă, și va urma Grace. Și-a flexat degetele, gata să apuce pumnalul.

Am să i-l arunc în inimă. Copoiul e destul de aproape. Pot să o fac.

Dar chiar atunci ușa s-a deschis și Grace a ieșit afară. Totul s-a petrecut parcă cu încetinitorul. A revăzut acest moment luni și ani de-a rândul, întrebându-se dacă ar fi putut face altfel. Dubois a zâmbit ridicând shotgunul.

— NU! a răcnit Ryder.

A fost ca și cum încerca să se împotrivească unei furtuni. Ea a mai făcut un pas. Polițistul a apăsat trăgaciul, iar Grace a fost îmbrâncită spre spate, izbită de împușcătura fatală. Grupul de proiectile i-a deschis abdomenul, și a căzut într-o spulberare de sânge și fragmente de țesuturi. Mâna lui Ryder a apucat pumnalul și când Dubois rotea Remingtonul spre el, a aruncat Fairbairnul. Acesta se rotea încă prin aer, când a aruncat și KA-BARul. Cu două pumnale de combat înfipite în piept, Dubois a împietrit, după care a scăpat shotgunul. Privea cu ochii plini de teroare cum Ryder scoate al treilea pumnal, Applagate-Fairbairn, se oprește o secundă, apoi îl aruncă.

Detectivul s-a înecat cu pumnalul înfipit în gât. A încercat să scoată lamele din trup, în timp ce viața îl părăsea. Ryder a luat pușca, și după o clipă, Dubois și-a dat ultima suflare.

S-a repezit spre locul unde căzuse Grace. Aceasta murise înainte de a ști ce a lovit-o. Ploaia continua să cadă, iar lacrimile lui se amestecau cu sângele ei. A îngenuncheat lângă cadavru, scoțând gemete de disperarea. Nu se putea mișca de lângă ea. A rămas așa întreaga zi, îngenuncheat sub ploaie, până la căderea nopții. Atunci s-a ridicat. Mai întâi a săpat un mormânt și a îngropat-o pe fata pe care a iubit-o și a protejat-o... dar nu și atunci

când ar fi contat cel mai mult. După ce a aruncat și ultima lopată de pământ peste mormânt, s-a ridicat și a spus rugăciunile pe care tatăl său i le băgase în cap cu forța.

Le-a spus pe toate, cu excepția vorbelor din Vechiul și Noul Testament, iar când au apărut zorile, s-a oprit, conștient că mai are și altceva de făcut. Mai întâi, a târât trupul lui Dubois în mașina nemarcată cu semne oficiale, și a condus-o până la cimitirul de mașini din vechea carieră. Acolo a abandonat mașina și i-a dat foc. Apoi a mers înapoi la ferma Poesy, a stropit interiorul casei cu gazolină și a aruncat un chibrit aprins. Deși saturat de apa de ploaie, lemnul s-a transformat rapid într-o mare de flăcări.

Ploaia continua să cadă în valuri, iar el simțea că Dumnezeu îl pedepsește astfel pentru că nu a reușit să o protejeze pe fata pe care a cunoscut-o și a iubit-o o perioadă atât de scurtă de timp.

Atunci a luat hotărârea să meargă undeva unde nu ploua atât de mult. California părea a fi o idee bună, așa că a dat drumul la pas.

CAPITOLUL 5

Nolan l-a ascultat explicând cum au hotărât împreună, Navy Chief Frank Callahan și fiul său din FBI să-și spele numele. Condiția a fost înrolarea sa în Navy.

După ce a terminat de vorbit, Ryder a plecat capul, plângând. L-a lăsat în pace și a plecat într-o patrulare în zona din jurul lor, ca să verifice dacă nu cumva în cursul nopții ostilii s-au strecurat pe-aproape de ei. Și i-a acordat lui Ryder șansa de a se recupera fără să se simtă stânjenit. Deși nu rămăsese singur. Fata, Riana, a rămas aproape de el, cu o mână pe brațul său pentru a-l liniști.

În toată zona nu se vedea nici o singură mișcare, nici o prezență umană, așa că s-a întors la John-Wesley și fată.

— Au plecat în direcția Turciei. Îi urmărim și vom vedea dacă îi putem prinde între noi și Will.

Ryder își ridică spre el ochii tulburi și înroșiți.

— Da, sigur. Îmi pare rău de asta, Boss. Cred că acesta e încă un motiv să mă elimini. Nu i-a răspuns imediat.

John-Wesley a iubit-o pe fata aceea cu o pasiune care l-a făcut să-și pună repetat viața în pericol pentru a o proteja. Până la urmă, a eșuat. Asta explica multe, mai ales motivul pentru care îi era atât de dificil să-și facă relații cu femeile. Pur și simplu simțea nevoia să aibă grijă de ele. Să le protejeze de gunoaie ucigașe precum polițistul Dubois, și să le pună la adăpost de lucrurile rele. Nu că asta îi scuza obiceiul de a nesocoti ordinele, dar explica multe.

Nu era un om rău, cel puțin nu moralmente. Nici că ar fi fost un SEAL slab. Doar că Nolan nu avea nevoie de un operator care doar să nu fie rău. Avea nevoie de unul care putea să respecte sistemul de comandă, capabil să execute ordine și să acționeze conform acestor ordine. Dacă nu o făcea, mai devreme sau mai târziu, își va lăsa camarazii descoperiți inamicului care ar fi tras asupra lor. Nu știa cum să-i răspundă lui Ryder, așa că a lăsat-o baltă.

— Vom relua discuția mai târziu. Trebuie să ne mișcăm repede ca să-l prindem pe Abdullah, dar ce facem cu fata? Nu știu dacă poate ține pasul.

— Am să pot.

Ascultase totul, iar pe chip avea o expresie dură, hotărâtă. Genul acela de expresie care spunea că ar fi gata să treacă și prin iad, numai să scape de arabi. Nolan a impus un ritm rapid. Trebuiau să recupereze o distanță foarte mare. Capcanele solului au devenit mai vizibile abia când soarele a coborât spre orizont. Acum puteau vedea obstacolele din cale și au început să alerge cu grijă, evitând gropile, bolovanii instabili și locurile unde poteca trecea periculos de aproape de marginea crestei. Unde un om putea cădea sute de metri către moarte, dacă nu era atent.

A permis câte o pauză la fiecare oră. Două sau trei minute pentru o gură de apă și puțină odihnă picioarelor trudite. De fiecare dată când se odihneau, fata cădea jos, extenuată, ca și cum nu se va mai ridica nicicând. Dar era în picioare odată cu ei și alerga. Nolan se întreba cât o costa efortul. Toți erau transpirați, cu mușchii și trupurile torturate de durere. Nu era altă cale de a-l ajunge pe Prințul Abdullah, de a-l împiedica să se întâlnească cu mullahul. Pentru ca apoi să facă transferul de bani care ar declanșa misiunile mortale ale sinucigașilor cu bombe.

Până la prânz, s-au apropiat la câțiva kilometri de punctul de blocaj al lui Will Bryce.

Dacă nu dăm de ei cât mai curând, i-am pierdut.

Ca și cum ar fi răspuns acestui gând, radioul a bâzâit.

— Aici Bravo 1. Spune.

— Bravo 2, care e situația?

Făcu un mic calcul.

— Cam șase clicks la sud de voi. Vreun semn de la țintă?

— Ăă, da. Am făcut apelul ca să te avertizez. Bastardul știe că suntem aici. Nu știu cum. Poate că niște păstori nomazi ne-au văzut și i-au spus. Sau poate că are o dronă pe sus.

Nolan a ridicat automat privirea, dar bineînțeles că nu a văzut nimic pe sus. Ideea că niște teroriști arabi ar putea avea acces la drone nu era chiar nereală, dar nu ar fi irosit una doar ca să ușureze trecerea frontierei turco-siriene. Ei n-ar fi făcut nimic care să atragă atenția turcilor sau a oricui altcuiva din forțele aeriene ale Coaliției. Trebuie să fi fost niște păstori.

— Nu e nici o dronă. Careva v-a observat. În ce fel afectează ambuscada?

— Ăă... uite cum stă treaba, Boss. S-au oprit la marginea unui platou larg, iar noi suntem în partea cealaltă. În orice clipă vor porni în direcția noastră, chiar dacă ar încerca

să ne ocolească. Problema este că tot nu știm care-i Abdullah, sau dacă măcar se află printre ei. Probabil că-și vor schimba direcția înainte de a se apropia de noi și-l vom rata. Situația nu e bună.

— Am înțeles. Uite cum facem. Vom ajunge pe platou cât de repede putem. Mențineți-vă poziția, nu deschideți focul, doar stați cu ochii pe ei până ajungem noi. Venim și hotărâm când avem contact vizual.

Se gândi un moment.

— Încă ar fi mult mai simplu dacă am solicita un atac aerian. Trebuie să fie pe-aici măcar un avion amic care să ajungă la timp. O singură rachetă Hellfire și sunt prăjiți cu toții.

— Aș vrea eu – spuse oftând. Dar nu putem fi siguri că este acolo. Dacă lansează o rachetă asupra lor, cum vom ști dacă a fost și Abdullah? Ar rămâne doar o grămadă de bulendre arse și urme de țesuturi însângerate. Nu putem folosi nici măcar analiza ADN, așa cum am făcut cu Osama, pentru că nu avem mostre de ADN cu care să o comparăm. Tot ce avem este fotografia pe care ne-au dat-o, iar ca să confirmăm ținta, trebuie să fie întreagă.

— Roger. O s-o facem prin metoda mai dificilă.

— Ca întotdeauna – a chicotit.

— Imediat ce-l avem în obiectiv, dau semnalul, iar tu începi să tragi. Asta ar urma să-i țină pe loc, iar noi vom putea să-i pigulim cât încă se mai află în teren deschis.

— Planul e bun, a replicat Bryce. Doar că ei sunt o grămadă, iar noi doar doi. Dacă se folosesc de teren, pot să ne învâluie... și am pus-o.

Altfel spus, Will și Vince mor, Abdullah trece mai departe, și Dumnezeu să ne ajute pe toți.

— Vom ajunge la timp.

Trebuie să ajungem.

— Mda. Încă ceva, Ryder mai e cu tine?

— Afirmativ.

— E omu' cu Biblia. Zi-i să spună o rugăciune.

— Să se roage? Pentru ce?

— O rugăciune ca să-l radem pe Abdullah, dacă mai este cu ei. Că dacă nu e, nici nu vreau să mă gândesc la ce va urma.

— Nici eu. Bravo 1 terminat.

Au început să alerge. Fusese greu și mai înainte, cărându-și armele și echipamentul pe terenul atât de accidentat că ar fi făcut și o capră să se plângă. Dar nici nu se putea compara cu ritmul accelerat; alergau, uneori împiedicându-se, cu mușchii arzând, cu plămânii plini de praf gata să explodeze, doar voința de fier făcându-i să continue. Dacă nu ajungeau pe poziție înainte ca gașca lui Abdullah să o șteargă din loc, va fi un masacru în patru dintre marile capitale a le lumii. Occidentul va fi în haos. S-ar putea prăbuși guverne. Nu se putea permite să se întâmple așa ceva.

— Mai repede! a mârâit către Ryder, care o ajuta pe fată să se ridice după ultima cădere.

Ritmul de alergare îi solicita din plin puterile și era aproape terminată.

— Suntem contratimp, John-Wesley, și dacă nu ne încadrăm, vor muri o mulțime de oameni.

— Știu, a răspuns mormăind, dar ea are nevoie de ajutor. Vrei să o abandonez?

Răspunsul corect ar fi fost „Da, las-o aici”. Dar nu erau barbari, precum islamiștii, așa că i-a dat singurul răspuns posibil, „Nu”.

Nolan alerga în frunte; răsuflarea îi usca plămânii, pieptul îl durea, mușchii picioarelor îl ardeau ca în flăcări. Dar continua să alerge, ignorând durerea, ignorând agonia încercărilor de a respira aerul rece, rarefiat. Alerga pentru că se luau la întrecere cu moartea. Iar dacă nu ajungeau la timp, moartea și-ar fi luat tributul din plin.

După primul sfert de ceas, s-a oprit copleșit de durere, iar mintea i-a intrat într-un fel de fază de visare. Se gândea la orice și la toate, la copii săi, la timpurile bune când familia era încă împreună. La fetele pe care le-a cunoscut, la căldura și moliciunea pielii lor, mirosul trupurilor și excitarea când petreceau împreună nopți de pasiune.

Ryder s-a împiedicat la câțiva metri în spate, dar fata și-a recăpătat ceva din putere și nu-l mai încetinea chiar atât de mult. El se întreba de unde mai găsea rezervele de tărie, dar nu era greu de ghicit. Când alternativa este moartea, oamenii găsesc rezerve pe care nici nu-și dau seama că le au.

Nolan a ridicat privirea când Ryder a strigat:

— Boss, ostili drept în față!

S-a oprit atât de brusc, încât picioarele nu au mai putut compensa mișcarea și a căzut. Căderea l-a salvat. Gloanțele unei rafale de armă automată au vâjâit prin aer exact prin

locul unde se aflase cu o secundă mai înainte. S-a rostogolit într-o adâncitură îngustă din pământ. Ryder se afla deja în spatele unei grămezi de bolovani, ripostând cu furie, iar fata era îngrămădită în spatele său. În timp ce Nolan era distras de starea sa de visare, Ryder rămăsese atent, supraveghind terenul din jurul lor. A strigat avertismentul și a ripostat cu foc de acoperire pentru a distrage inamicul de la Nolan care se străduia să rămână viu.

Știa ce s-a întâmplat. Abdullah anticipase mișcarea. S-au lăsat văzuți de Bryce, apoi s-au retras pentru a-i aștepta să vină pe Nolan și Ryder ca să-i doborî cu foc concentrat. Iar ei au căzut în capcană. A scos luneta carabinei ca să cerceteze inamicul din față, blestemându-și prostia. Veniseră aici ca să-l prindă pe prinț într-o ambuscadă. În schimb, islamiștii au întors situația în favoarea lor. În curând, vor încerca să-i învâluie prin flancuri, după care vor ataca cu armele dezlănțuite. A încercat să fixeze carabina între două pietre pe o bucată de material textil din haina sa, dar până să apese pe trăgaci, au dispărut. Un chip s-a arătat iarăși la doar câțiva metri depărtare și numai pentru o clipă. A tras o rafală și a dispărut din nou. Ostilii erau aproape imposibil de nimerit, așa că, din nou, puterea și acuratețea carabinei Barrett erau inutile. Avea nevoie de un plan B... repede.

Nolan a privit în jur și l-a văzut pe Ryder culcat, trăgând trei focuri rapide, apoi pitindu-se la loc pentru că riposta a fost dură, gloanțele lovind peste tot în jurul său. Foloseau o mitralieră, probabil una rusească PK, sau ceva similar. Cartușe de calibrul 7,62 mm în benzi de câte o sută. O grămadă de plumbi... mai ales dacă te aflai la primire.

L-a strigat pe Ryder, care se afla la cinci metri de el.

— John-Wesley, nu putem rămâne aici.

— Da, vin prin flanc. Vreo idee, Boss?

— Acoperă-mă, eu mă dau înapoi și apoi vin lângă tine în spatele bolovanilor. O să facem ceva să ieșim de aici.

— Am înțeles.

Din spatele stâncilor a apărut carabina de asalt a lui Ryder. Era îndreptată în direcția aproximativă a inamicului și a golit o magazie întreagă. Gloanțele șuierau prin aer. Nu a nimerit pe nimeni, nimeni nu a țipat, nici un trup cu a căzut la pământ. Dar Nolan a profitat de focul de acoperire ca să se târască repede și să se alăture lui Ryder. Imediat l-a apelat pe Will.

— Aici Bravo 1. Suntem în partea de sud a platoului, prinși sub foc intens. Menține poziția până ce facem ceva să ieșim din situația asta.

— Auzim focurile de armă. Se pare că acolo aveți parte de un război. Să vă dăm o mână de ajutor?

— Negativ. Ne descurcăm singuri. Trebuie să rămâneți unde vă aflați în caz că Abdullah încearcă să se strecoare pe lângă voi. Noi nu știm cu ce ne confruntăm. Ar putea fi doar o diversiune.

— Roger. Stăm pe loc. Noroc.

— Și vouă. Nolan, terminat.

Pe când Ryder mai trăgea câte un foc ocazional, doar ca ei să știe că încă mai sunt aici, Nolan a început să examineze minuțios terenul din jurul lor. A cercetat în față, pe flancuri și în spatele lor. A găsit ce voia, dar tot ar fi fost aproape imposibil. Chiar și așa, o șansă minimă este totuși o șansă. Un canal îngust săpat în stâncă, probabil făcut de un torent preistoric din vremile când zona era acoperită de ape; avea mai puțin de jumătate de metru lățime și adâncime. Era atât de puțin adânc încât era imposibil să nu fie văzut atunci când se va târî prin el. Abia când va ajunge la capătul său, va fi ieșit din raza de vedere a inamicului. Mai important, era faptul că mai exista un canal îngust care urca pe panta abruptă. Dacă l-ar fi putut străbate, sus ajungea la un fel de raft de stâncă, de unde îi putea domina pe inamici, folosind-o pe Barrett în scopul pentru care a fost concepută.

Dacă ajungea acolo, poate că ar fi fost posibil să-l identifice pe Abdullah, dacă era acolo... și să-l ucidă, un sfârșit cu succes al misiunii. Mai erau și alți ostili cu care se confruntau, dar era mai mult ca sigur că vor abandona lupta, dacă liderul ce-i plătea ar fi fost doborât. Era un risc să se târască prin această porțiune de teren, expus focului inamic, dar nu avea de ales. Era acum-ori-niciodată. Se tupilă lângă Ryder. Fata ședea alături, pe pământ, cu brațele în jurul genunchilor și cu ochii închiși. Era în prag să clacheze. În ultimele ceasuri avusese parte de mai multă durere și caznă decât în întreaga ei viață.

— John-Wesley, mă duc acolo sus, și nu pot folosi Barrett din mișcare.

Arată spre versant, iar Ryder rânji văzând direcția în care voia să plece.

— N-ai să reușești, LT, e imposibil. Trebuie să ne gândim la altceva.

— Nu există altceva. Continuă să tragi. Eu am plecat.

Se îndepărtă de stânci târându-se pe burtă. Reuși să ajungă la jumătatea pantei înainte de a fi observat și gloanțele au început să ciobească pietrele din jurul său. Pe

ultimii metri s-a târât și mai repede lipindu-se cât putea de bine de stâncă. Canalul de care avea nevoie ca să urce îl va lăsa cam expus inamicului, deși sub un unghi de tragere mai dificil. Tocmai îi mulțumea lui Dumnezeu că în grupul de arabi nu se afla și un lunetist, când un glonț l-a izbit în vesta de protecție. Se înșelase referitor la lunetist. Viteza și vesta antiglonț erau tot pe ce se putea baza.

A început să urce și alte două gloanțe l-au lovit în vestă, scoțându-i aerul din plămâni. Barrett era grea și stânjenitoare, dar dacă reușea, carabina ar fi reprezentat diferența dintre supraviețuire și moarte.

Și mai multe arme l-au luat drept țintă, gloanțele spulberând țandări de stâncă, iar el a știut că și ei au ajuns la aceeași concluzie. Barrett era principala amenințare. Se trăgea continuu asupra sa. Două gloanțe i-au lovit casca, iar impactul aproape că l-a făcut knock out. Și-a mutat capul nițel ca să evite următorul glonț ce a împrăștiat frânturi de piatră răpăind pe casca de kevlar. Ceva i-a sfâșiat cracul pantalonului și i-a ras o fâșie de piele de pe picior. Era plumb, un ricoșeu. Și se afla abia la jumătatea drumului.

A continuat să urce târându-se și mai repede, prin forța brațelor, știind că ar putea muri dacă mai pierde mult timp pe această pantă. Alt glonte a lovit casca. Apoi a răcnit și aproape că s-a rostogolit când un plumb fierbinte l-a lovit în brațul stâng. A reușit să se agațe cu brațul drept când și-a revenit din șoc. Continuă să se târască încet în susul pantei, pentru că Ryder trăgea făcând ca toți dracii. Ieșea de la adăpostul stâncilor trăgând sălbatic asupra inamicilor, apoi se pitea din nou în timp ce furtuna de gloanțe se abătea iarăși asupra sa,

Privi în sus; aproape că a ajuns. Aproape. Încă trei metri și va fi la adăpost de vârtejul de gloanțe trase de inamic. Să o pună pe Barrett în poziție și poate că ea va trage un foc asupra țintei principale, Prințul Khalid bin-Abdullah. A pus mâna pe marginea superioară a stâncii și s-a crispat din cauza durerii iradiate din rană. O ignoră și, centimetru cu centimetru, și-a tras trupul în sus, oprindu-se chiar sub creastă, epuizat și gâfâind. Simți un sentiment copleșitor de ușurare. Reușise să ajungă aici viu... dar o umbră l-a acoperit.

Un arab îi țintea pieptul cu un AKM.

— Sunt Prințul Khalid bin-Abdullah.

Și nu era singur. În spatele său era un om înarmat și el cu un Kalașnikov de asalt. Nolan era doar pe jumătate ieșit din nișa stâncoasă, iar masiva Barrett o avea la spate. Pistolul era în tocul de la coapsă și nu avea nici o șansă să-l scoată înainte de a fi ciuruit de

gloanțe. Împietrit, a înțeles că nu mai are nici o șansă. Focurile de jos încetaseră; probabil că Ryder rănit grav sau chiar mort. Sau poate era luat prizonier, dacă arabii îl înconjuraseră. Pentru fată moartea era preferabilă capturării.

Se uită în ochii necruțători ai omului care finanța teroarea mondială, arabul care a trimis zeci de copii-sinucigași care să se arunce în aer în numele lui Allah al lor. Tot ce a văzut era Moartea care îl privea. Aici se sfârșea totul.

— Cred că tu mă vânezi pe mine.

— Te vânează o grămadă de oameni.

O umbră de zâmbet i-a încrețit buzele.

— Adevărat. Și ca toți ceilalți, ai dat greș. Dacă vrei să te rogi Dumnezeului tău, acum e momentul potrivit

Omul era mulțumit de el; l-a ignorat și și-a petrecut ultimele clipe de viață căutând o soluție de salvare.

M-aș putea năpusti înainte, spre ei, în care caz m-ar ucide înainte de a face mai mult de un pas. Sau înapoi, iar ei m-ar ciurui cu gloanțe. Deci, aș fi tot mort. O șansă la un milion să pot scoate pistolul și să trag câte un foc în fiecare. Primul în Abdullah.

Se mișcă imperceptibil... dar i s-a răcnit comanda:

— STOP!

A răspuns, pentru a câștiga câteva secunde prețioase. Câteva secunde în plus pentru el însemnau secunde în minus pentru ei.

— Auzi, băi, dihanie, alunec pe creasta asta. Dacă nu cobor pe lespede, n-o să mai ai plăcerea să mă execuți.

Prințul zâmbi și mai larg.

— Așa că am să am parte de plăcerea de a scăpa lumea de un american enervant.

— Mda, pricep.

În timpul schimbului de replici, a mai înaintat puțin. Câteva fracțiuni de secundă și aproape că a ajuns pe stâncă. Ceea ce însemna că acum avea mâinile libere, pentru că nu mai trebuia să se țină de creastă. Se încordă, gata să se avânte în atac.

Sigur, mă vor face sită înainte de a reuși să mă apropii de ei, dar vor face la fel și dacă scot arma. Nu e loc de gândire, așa că... bagă.

Încă câțiva centimetri, iar arabii erau relaxați, convinși că sunt stăpâni pe situație. Țevile armelor au coborât o clipă, iar el a mai câștigat o secundă prețioasă. Exact timpul

necesar pentru a scoate pistolul și să ochească. Prințul s-a încruntat la el, ca și cum nu se putea hotărî în care parte a trupului să-i trimită prima rafală. Încă o fracțiune de secundă câștigată. Avea nevoie doar de o diversiune. Cava care să-i facă să întoarcă capul măcar o clipă, dar prințul a scuipat o comandă și șansele sale au picat la aproape zero.

— Îngenunchează.

Când am să fiu jos, el o să vină în spatele meu și o să-mi bage un glonț-n ceafă.

Fără a avea nimic de pierdut, s-a conformat. Și-a îndoit genunchii pe când se apleca, apoi s-a destins și s-a aruncat pe creastă dintr-o singură mișcare. A scos pistolul și l-a dus în față gata să tragă. Reacția lor a fost rapidă și al doilea arab s-a mișcat cu viteza unui șarpe. Într-o singură mișcare fluidă a sărit în fața șefului său cu arma ridicată.

O apăsare pe trăgaci și gloanțele au spulberat țandări din stâncă. Dar Nolan deja își descărca Sig-ul în el. Arabul nu purta vestă antiglonț și trei dintre gloanțele trase precipitat l-au lovit în piept. Dar nu a căzut și a continuat să tragă. Nolan n-a mai avut de ales și s-a lăsat să cadă pe spate peste creastă. Cu mâna stângă s-a agățat de un afloriment aflat la un metru mai jos, oprindu-și alunecarea la vale.

A așteptat – în timp ce se auzeau niște pași ce veneau către el – cu pistolul ațintit în sus. De după creastă a apărut o țeavă de armă, apoi și fața unui om. Verifica dacă Nolan era mort. A făcut ochii mari când l-a văzut sub el, și a dat să miște țeava armei. Prea târziu; Sig a tras de două ori. Ambele gloanțe l-au izbit în față, penetrându-i creierul. Nolan s-a dat puțin într-o parte pentru că trupul lipsit de viață a alunecat peste margine, căzând pe lângă el. Dar mai era un ostil rămas, așa că a vizat peste creastă, cu pistolul în căutarea țintei.

Însă prințul Abdullah dispăruse.

Exista doar o singură cale pe care ar fi putut pleca, o trecere îngustă printre stânci, așa că a alergat într-acolo. După ce a sprintat prin trecătoare, de cealaltă parte a trebuit să se arunce la pământ pentru că o rafală de foc automat a trecut pe lângă el. Nu era Prințul Abdullah. O potecuță ducea în josul pantei către un drum, pe care aștepta un Mercedes G-wagon de teren. Abdullah se urcase în scaunul de la volan, în timp ce un alt arab care se afla lângă vehicul trăgea asupra lui Nolan. Distanța nu era mai mare de 50 m, cam mult pentru un pistol Sig, nu însă și pentru o carabină Barrett. Nu era timp pentru vreo manevră elaborată. Prințul a pornit motorul, iar Nolan a sprintat, trăgând repetat. Arabul cu AKM a căzut la pământ, dar Abdullah a călcat până la podea accelerația și Mercedesul

a demarat în trombă. Nolan a mai reușit să tragă două focuri și magazia pistolului s-a golit.

Și-a luat carabina Barrett de la spate, s-a lungit pe pământ, luneta a vizat vehiculul ce se îndepărta și a apăsas pe trăgaci. Glonte a trecut prin geamul din spate, a traversat interiorul vehiculului și a făcut o gaură în parbriz. A ratat. Poate că a pârlit nișel din părul Prințului, apoi vehiculul a intrat într-un viraj. Nolan a alergat după el, dar când a ajuns la curbă, a văzut că drumul cobora în continuare panta sinuos ca un șarpe, iar vehiculul dispăruse.

La doi kilometri depărtare era frontiera cu Turcia. Nu a luat-o pe drumul pe care Bryce și Merano așteptau în ambuscadă, iar Nolan nu putea solicita ca o națiune membră NATO să execute un atac aerian.

Fuck!

Operațiunea era un eșec total; totul a mers prost de când Ryder a nesocotit un ordin. A înțeles motivele pentru care a făcut-o, lupta sa epică împotriva polițistului necinstit din New Orleans, dar... consecința a fost că nu a putut băga un glonț în prințul Khalid bin-Abdullah. Ceea ce însemna că sinucigașii cu bombe își vor executa misiunile. Occidentul se va confrunta cu o catastrofă. Motivul lui Ryder era o explicație, nu însă și o scuză.

Și-a stors creierii pentru o idee de cum ar putea să-l stopeze pe sângerosul saudit, dar nu i-a venit nici una... doar o durere de cap. A scos radioul satcom și l-a apelat pe Will Bryce ca să-i dea veștile proaste.

— S-a terminat Will. L-am pierdut. A dispărut cu o mașină în Turcia. Direcția sud, facem joncțiunea, iar eu am să mă gândesc la următoarea noastră mișcare.

— Nu-i nici o șansă dacă mergem după el?

Bryce era la fel de îndârjit ca și el. Ținta a scăpat, mulți oameni vor muri, iar mai devreme sau mai târziu tot ei vor trebui să reia operațiunea de la cap. Dar după ce Occidentul va fi fost atacat dur.

— Nici o șansă. Avem nevoie de un vehicul, iar aici sus pe dealuri, tot ce putem spera este doar o capră rătăcită. Uită de vehicul, nu există miracole. Noi...

Se opri din vorbit la auzul unui zgomot de motor. Ceva venea spre el pe drumeag.

Ar fi posibil ca Prințul Abdullah să se întoarcă? Nu, gagiul era acum departe. Dar nu a fost de capul lui, dacă au avut un SUV, poate că mai aveau încă cel puțin unul. Exista șansa ca vreo câțiva oameni de-ai lui să vină aici ca să mă ucidă. Mai întâi Ryder, și acum

eu, iar dezastrul nici măcar nu s-a dezlănțuit. Totuși, o am pe Barrett care le poate face zile fripte.

— Will, vine ceva. Am să te apelez mai târziu. Bravo 1 terminat.

S-a adăpostit în spatele stâncilor și a sprijinit carabina pe un mic bolovan, ca pe o platformă de tragere. Vehiculul încă nu a apărut la vedere și estima că mai avea cam juma' de minut ca să se pregătească. Un singur SUV putea însemna vreo patru luptători. Nici o problemă pentru Barrett, așa că a așteptat, savurând șansa de a riposta. După aproape un minut, o camionetă Toyota Hilux albă a ieșit la vedere. Nolan a ochit spre capul șoferului, invizibil datorită reflexiei razelor de soare pe parbriz, și a așteptat un moment. Primul foc trebuia să fie unul reușit. Șoferul era ucis, camionul se oprea, iar ceilalți nu aveau unde să se adăpostească.

În camionetă erau doi oameni, șoferul și un pasager. Degetul a început să apese pe trăgaci, iar Toyota venea drept spre el. O țință ușoară. Continuă apăsarea pe trăgaci... și s-a oprit șocat. Omul de la volan era John-Wesley Ryder.

Cristoase, aproape să-l omor!

A asigurat carabina și s-a ridicat în picioare. Camioneta a oprit lângă el, iar SEAL zâmbea larg.

— Boss, m-am gândit că vrei să faci o călătorie.

I-au trebuit câteva cuvinte ca să-și găsească cuvintele.

— Ryder, credeam că ai murit.

— Cine să mă omoare? Gașca asta de jokey de cămile? Noo, nici o șansă, au lăsat doi oameni să păzească camioneta, așa că m-am dat aproape și i-am trimis pe amândoi în Paradis. Am luat mașina și am așteptat ascunși la câteva sute de metri de aici. Când ceilalți proști s-au întors, n-au putut să o găsească. Apoi am văzut pe unu' care fugea ca toți dracii. Cred că era Prințul Abdullah. Conducea nebunește. I-au făcut semne să-i ia și pe ei, dar i-a ignorat, așa că s-au luat pe urmele lui. Cred că vor fi șucăriți rău de tot când vor da ochii cu el.

Nolan l-a bătut cu palma pe spate.

— Ai acționat bine, Ryder. Știi pe unde a luat-o Abdullah?

— Cum spuneam, l-am văzut cum conducea. Către Turcia.

— OK, o luăm din loc și-i recuperăm pe Will și Vince. Apoi plecăm după el. Avem o șansă, John-Wesley, una mică, ca să terminăm treaba asta.

S-a urcat în cabină, lângă Rana care s-a strâns la mijloc. Ryder a apăsat pedala de accelerație la podea și a lăsat mașina să gonească pe drumeagul îngust. Erau din nou pe urmele monstrului.

Nolan l-a contactat pe Bryce și l-a pus la curent cu situația. După douăzeci de minute, i-au văzut pe cei doi SEAL traversând platoul, apoi s-au urcat în spatele camionetei. Ryder a accelerat din nou nebunește, reluând vânătoarea. Intraseră din nou în joc.

După o oră au observat un grup de oameni poticnindu-se pe drum. Păreau obosiți și demoralizați, având și de ce. Liderul lor a fugit cu un Mercedes lăsându-i în voia sorții. Dar ei continuau să fie periculoși, așa că Nolan a urcat în spatele camionetei și a început să se pregătească. Toyota era un vehicul al ISIS, așa că ei presupuneau că este condus de unul de-al lor. Asta le acorda celor din SEAL un răgaz, așa că au fost gata să deschidă focul cu armele sprijinite pe capota cabinei.

— Vince, tu iei dreapta, eu stânga, iar Will centrul. Nu trageți înainte de a fi la 100 m, apoi ciuruiți-i. Radeți-i pe bastarzi de pe fața pământului înainte de a avea timp să riposteze. Câți se pot vedea?

Vince a privit atent în depărtare.

— Zece.

— Nu pot pune prea multe probleme, spuse Will. N-au unde să se ascundă. Zece oameni, câte trei pentru voi doi și patru pentru mine.

— Vedem noi, a zâmbit Merano cu naturala superioritate a lunetistului.

Au așteptat în timp ce Ryder conducea spre inamic. Doi dintre arabi au recunoscut mașina și au fluturat din mână. El le-a răspuns la fel și tot grupul s-a oprit așteptând să-i ia camioneta. Marșul lor forțat, dur, era pe cale să se termine. Aveau dreptate. Era terminat. Nolan a ațintit carabina Barrett asupra omului aflat cel mai departe, a așteptat o secundă și a strigat:

— FOC!

A apăsat pe trăgaci, iar glonte de calibrul .50 a izbit ținta care căzut la pământ. Vince trăgea și el o serie de 7,62 mm, foc-cu-foc, cu carabina SWS Mk 11. Mai mulți oameni au fost doborâți. Chiar dacă trăgeau de pe o platformă aflată în mișcare, fiecare glonț și-a atins ținta. Bryce s-a alăturat și el cu a sa HK 411. Rafale scurte, disciplinate, foc controlat, și ostilii au căzut ca popicele. După câteva clipe, gașca veselă de arabi zâmbitori s-a transformat într-o grămadă de trupuri împrăștiate pe jos. În afară de unul singur.

A luat-o din loc precum un sprinter; alerga în zigzag pe terenul deschis și, deși îl ocheau trei carabine, nu l-a nimerit nici un glonte. Dar Ryder nu a ratat. A răsucit volanul, mașina zguduindu-se pe terenul accidentat către insurgentul alergător, și l-a lovit din mers cu bara de protecție. A făcut câteva tumbe prin aer și a căzut năucit la pământ. Ryder a călcat frâna, toți au coborât din mașină, iar Nolan s-a grăbit să verifice victima.

— E viu. Slavă Domnului!

— De ce-l vrei viu? întrebă John-Wesley total uimit. Eu am vrut să-l omor.

— Ca să confirme unde se duce Abdullah. Când vom ști asta, ne putem duce după el ca să terminăm treaba. Fără greșeli.

În timp ce vorbea, se uita fix la Ryder, iar louisianul a dat din cap.

— Fără greșeli. Am înțeles, Boss.

Arabul era nevătămat, deși zguduit rău de camioneta care l-a izbit. Nolan l-a întrebat despre Abdullah. Acesta a scuturat din cap și a scuipat câteva vorbe în arabă.

— Nu vorbește engleza, spuse Will dezgustat. Ticăloșii ăștia nu o vorbesc niciodată, doar dacă cer ceva.

Se uită crunt la captiv.

— Amice, ai face bine să-ți amintești foarte rapid câteva cuvinte englezești. Altfel îți bag un glonte-n cap.

Părea în continuare buimac, iar Nolan a început să creadă că spune adevărul. Ceea ce însemna o altă fundătură... dar fata a coborât din cabină. Ascultase și i-a vorbit arabului pe limba lui. El a ridicat privirea surprins, apoi a zvârlit câteva cuvinte care semănau a amenințare. Pe chipul ei s-a așternut surpriza, apoi o gamă întreagă de emoții. După o secundă, uriașul pumnal de combat al lui Ryder a fost sub bărbia omului, iar Nolan a trebuit să-l apuce de mână pentru a-l opri.

Apoi a întrebat-o pe fată:

— Ce a spus?

— Nu... nu sunt sigură...

— Întreabă-l din nou.

Ea a mai spus câteva fraze, iar răspunsul lui a fost la fel de sălbatic. Rana părea să se lupte cu ea însăși când Nolan a întrebat-o din nou ce a spus omul. Ceva nu era în regulă. Limbajul trupului ei, gesturile, nu-și putea da seama ce-i în capul ei. Dar obiectivul lor

continua să se îndepărteze, iar ei nu aveau timp să se joace cu un terorist captiv. Și atunci Ryder a cerut câteva minute ca să-l facă să vorbească.

— Și cum ai să reușești? Tu nu vorbești arama, el nu vorbește engleza.

— Va vorbi, garantez. Doar cinci minute.

Vocea îi era dură. Era evident că arabul a amenințat-o pe fată.

Nolan și-a adus aminte de fata din Louisiana care fusese amenințată de către polițist și s-a întrebat dacă trebuie să-l lase singur cu arabul. Dar miza era mult prea mare, așa că a fost de acord. În ciuda fizicului său slăbuț, John-Wesley era deosebit de puternic și l-a tras pe om cu ușurință în spatele camionetei. Ceilalți au rămas în așteptare, străduindu-se să ignore strigătele înăbușite și gemetele. În mai puțin de patru minute, SEAL a revenit... singur.

— Turcia, Gulbaba, moscheea din centrul orașului. Acolo se va întâlni cu acel mullah. Peste munte, sunt cam doi click de aici. Dar pe drum sunt zece click. După ce trece frontiera în Turcia și ajunge la D410, șoseaua Gaziantep, artera principală care străbate țara. Dacă nu-l oprim la Gulbaba, totul s-a sfârșit. Ar putea să se ducă oriunde.

— Cât va dura întâlnirea asta din Gulbaba? Cât timp avem?

— Tipul a spus că prințul va sta acolo cam un ceas. Are deja un avantaj, așa că nu mai avem mult timp.

Nolan dădu din cap.

— În acest caz, o luăm din loc imediat. Mai întreabă-l, vezi ce știe despre poteca care trece peste munte.

Ryder s-a uitat drept în ochii lui.

— Boss, acum nu va mai răspunde la nici o întrebare. Niciodată.

— Am înțeles. O luăm pe calea care traversează muntele. Haidem!

A vrut să urce în camionetă, dar Will l-a oprit.

— LT, dacă poteca de peste munte este atât de nenorocită, l-am putea pierde.

— Iar dacă o luăm pe drumul ocolitor, nu vom ajunge la timp. N-avem de ales, Will.

— Mda, cred că ai dreptate. Cristoase, dacă va trebui să ne întoarcem și să o luăm de la capăt, mai bine demisionez și-mi cumpăr o pizzerie.

— Mă asociez cu tine. Partener.

Cei doi SEAL au rânjit unul la altul și s-au urcat în camionetă. Ryder a preluat din nou volanul și a demarat în trombă. Nolan a evitat să privească trupul rămas în praf.

Poteca sinuoasă era o succesiune dementă de pante abrupte, praguri sinucigașe și trecători atât de înguste încât ar fi făcut să tremure chiar și o capră de munte. Ryder a încetinit până aproape de oprire pentru a menține Toyota pe terenul precar. La un moment dat al raidului nebunesc, au traversat frontiera nemarcată. Acum, Turcia se întindea în fața lor, un teren muntos, foarte accidentat, iar în depărtare, cam la un kilometru, se vedea orașul Gulbaba.

Dacă urcarea pe panta muntelui a fost grea, coborârea versantului a fost și mai și. Ryder conducea ca un posedat, ca și cum l-ar fi considerat vinovat pe Abdullah pentru iminenta sa îndepărtare din SEAL, care – pentru el – era ca o familie. Coborârea pantei ar fi trebuit să dureze cam o oră, dar el a făcut-o în zece minute demente, terorizante.

Au intrat în Gulbaba, care nu era chiar un oraș, ci un amestec de groapă de gunoi și depozit de deșeuri industriale. Magazine goale, ateliere abandonate, majoritatea parțial distruse și incendiate. Scheletele înnegrite ale clădirilor contrastau cu cerul senin, precum opera macabră de artă modernă. În centrul orașului, au ajuns vis-à-vis de moschee. Nolan a scăpat un oftat de ușurare. Mercedesul lui Abdullah era parcat alături. Încă mai era aici.

S-au oprit și i-a trimis pe Bryce și Merano să acopere spatele, în timp ce el și John-Wesley vor intra prin față. Rana rămâne în camionetă. Orașelul era tăcut, cu doar câțiva oameni la vedere, stând în fața caselor, fumând și pălăvrăgind. Cei doi soldați care se apropiau de moschee au atras unele priviri. Armata turcă lua în serios zonele de origine ale terorismului intern, sau chiar importat din Siria. Soldați patrulând prin localități nu erau ceva neobișnuit în Turcia parțial islamică, parțial seculară.

La intrarea în moschee aveau armele în mâini, iar ochii li se roteau dintr-o parte în alta, căutându-l pe Abdullah. Clădirea era mică, cu doar o singură încăpere largă, în al cărei centru stăteau pe podea discutând un mic grup de oameni. Inițial, aceștia nu i-au observat pe nou veniți. Nolan i-a făcut semn lui Ryder și amândoi s-au ascuns în spatele unuiia dintre numeroșii stâlpi care susțineau tavanul. După ce ochii li s-au adaptat cu schimbarea de la soarele orbitor la obscuritatea din interior, s-au uitat pieziș la acei oameni. Erau patru, unul fiind Abdullah însoțit de un bodyguard înarmat cu o carabină de asalt. Mai era un arab ce purta haina și turbanul distinctive pentru un mullah, și un tânăr în haine similare, care probabil era asistentul lui.

Ce i-au atras atenția lui Nolan au fost armele. Abdullah și garda sa aveau AKM-uri. Dacă s-ar fi aflat cu adevărat la rugăciune, mullahul ar fi insistat ca ei să-și lase armele

afară. Abdullah a scos un telefon și i-a adresat câteva cuvinte mullahului, care a luat o foaie de hârtie și a citit-o. Apoi i-a vorbit prințului, care începu să apese tastele pentru apel.

Nolan a murmurat către Ryder.

— Vezi? Abdullah și mullahul. Sunt gata să facă transferul bancar. Suntem în criză de timp.

— Cum vrei să acționăm?

— Eu îl dobor pe Abdullah primul, iar tu te ocupi de garda sa. Apoi îi dăm stingerea amicului său, mullahul. Bastardul e băgat în căcat până la gât.

— Am înțeles. Aștept să tragi tu primul.

Nolan a luat-o de la spate pe Barrett, iar Ryder și-a pregătit automatul Heckler & Koch. S-au așezat în poziție de tragere... ținta fiind, efectiv, foarte ușoară. De la distanță mică, ratarea ei ar fi cerut un efort serios de voință. Începu să apese pe trăgaci, oprindu-se atunci când o siluetă a năvălit prin ușă strigând:

— Prințe Abdullah! Au venit să te ucidă!

S-a răsucit brusc și a văzut-o pe Rana, care năvălise în moschee, dând din mâini și strigând.

Ryder era devastat, dar și-a revenit repede.

— Cătea trădătoare! Trebuia să o lasă lora din deșert!

Abdullah a reacționat fulgerător, aruncându-se în spatele unui stâlp, în afara liniei focului. Garda sa a ridicat AKM-ul și a tras o rafală lungă care a spulberat marmura din stâlpul alăturat. Nolan a slobozit un blestem și a sprintat către arabul care era pericolul imediat. Trase de la șold, cu Barrett, ca și cum ar fi fost o armă ușoară de asalt, nu una de calibru .50. A tras o jumătate de duzină de gloanțe înainte de a lovi ținta care s-a prăbușit. Dar Abdullah se afla acum undeva în obscuritatea înconjurătoare. La fel ca și mullahul și asistentul său care se pitiseră amândoi, și mai era și Rana care dispăruse. Ryder începu să o caute, în timp ce evenimentele se desfășurau în viteză.

Dacă se reuneau și făceau apelul telefonic, consecința ar fi fost niște banguri cumplite în patru capitale importante. Nu trebuia să se întâmple. Nu puteau permite să se întâmple. Dar unde era Abdullah?

A înaintat din stâlp în stâlp, căutându-l, dar locurile erau goale. Apoi a auzit un foșnet la doar câțiva metri depărtare și un click. Nolan a întors țeava și... iată-l! Prințul

Khalid bin-Abdullah, membru al familiei regale saudite, omul care planifica să lovească Occidentul atât de devastator, încât vor trece decade ca să-și revină. Trebuia să-l elimine... dar altcineva a tras în el...

...Rana care continua să tragă cu un AKM luat de jos.

Rana! Ce mă-sa-n...!?

Un glonț a izbit vesta, iar următorul a smuls nițel din piciorul lui stâng. A întors-o pe Barrett ca să riposteze, dar Rana s-a adăpostit după un altul dintre nenumărații stâlpi, continuând să tragă asupra lui. Nu-i venea să creadă. Rana, fata pe care o salvase Ryder. Fata pe care o luaseră cu ei ca să fie în siguranță. Pe care au salvat-o de la un viol brutal, în grup, și de la moarte. În schimb, ea voia să-l ucidă. Ca să-l salveze pe prințul Abdullah, să poată continua turbarea ucigașă. Deci s-a alăturat și ea în rândurile sinucigașilor cu bombe, ucigași de nevinovați. Era o singură explicație. Islamul. Avea o credință fanatică de care nu se putea lepăda. Doar moartea o putea elibera. O să facă pe dracu-n patru să o ajute.

Stâlpii împiedicau o vedere liberă de-a latul sălii de rugăciune, așa că a așteptat. Când împușcăturile au încetat și a auzit-o reîncercând, s-a furișat din stâlp în stâlp în direcția în care presupunea că s-a pitit prințul. Și l-a văzut, iar fata i se alăturase. Încercau să se retragă spre ușa de la intrare. A tras un singur foc cu Barrett. Glonteile enorm a penetrat stâlpul de marmură și a auzit-o țipând când a străpuns-o și pe ea. Probabil că a rănit-o doar, dar un glonț de calibrul .50 era suficient ca să scoată pe cineva din acțiune, definitiv.

Abdullah a deschis foc automat cu arma sa de asalt, obligându-l să se retragă în spatele unui stâlp, în timp ce gloanțele șuierau pe lângă el. Se aflau aproape de ieșire și dacă nu făcea rapid ceva,ăștia scăpau și ar fi dezlănțuit iadul.

Unde-i Ryder? Am nevoie de el mai mult ca niciodată...

A țâșnit din întuneric, sprintând prin moschee către Abdullah. Înainte de a putea ochi cum trebuie, Abdullah l-a observat și a deschis focul, forțându-l să se adăpostească. Apoi s-a năpustit din nou pentru că nu avea de ales. A atacat direct, trăgând cu masiva Barrett pentru efect, nu că ar fi sperat să nimerească. Sauditul a ripostat, obligându-l să se adăpostească din nou. Dar acum era mai aproape.

A așteptat ca arabul să se miște și l-a văzut retrăgându-se din stâlp în stâlp. Nolan a reluat urmărirea și a început să se apropie, dar a alunecat aterizând în fund, la mai puțin

de doi metri de Abdullah. Pe buze i-a apărut un zâmbet crud, ca și când tocmai câștigase marele premiu la loterie.

— De data asta ai să mori, porc american. Trebuie să implori mila lui Allah și a profetului său Mohammed înainte de a te ucide.

— Care e mai tare?

— CEE?

— Mohammed sau Allah. Care e mai tare? Adică, tu pe care l-ai alege, ca să nu fie doar un gunoi ucigaș?

Fruntea i s-a brăzdat de uimire.

— Tu...

Nolan s-a încordat, gata să sară în timp ce furia îl copleșea, dar niște pași alergători au răsunat pe podea, și Ryder a apărut trăgând din mers. Abdullah s-a dat înapoi... gloanțele spulberau totul din jurul stâlpului... și a ridicat arma ochindu-l pe Nolan. Acesta nu s-a putut mișca. A rămas doar în așteptare împușcăturii fatale. Dar Ryder a făcut și ultimii pași. Arabul a întors AKM-ul spre el. O neatenție de care Nolan a profitat. De pe podea, și-a smuls pistolul Sig din toc, a ochit și a tras. Încă o dată.

Sauditul a căzut, mort sau muribund, iar el s-a liniștit. S-a terminat. Un glonț tras de aiurea i-a zgâriat brațul, iar el s-a întors spre cel care l-a rănit. Rana era încă vie, și reușise să se târască spre el, lăsând o dâră de sânge pe covorul din moschee. A ajuns atât de aproape încât putea să-l atingă, iar țeava armei ara ațintită pe fața lui Nolan. A încremenit.

— Ar fi trebuit să rămâneți acasă la voi... cu toții. N-ar mai fi trebuit să te ucid.

Vocea îi era plină de agonie, dar încă arăta hotărârea de a face acest ultim lucru înainte de moarte.

El a păstrat tonul egal. Atât timp cât vorbeau, era viu încă.

— Ai fi preferat să trăiești cu violatorii și ucigașii? De ce, Rana?

— Prefer să ascult cuvântul Profetului decât al unui necredincios. Asta e calea noastră.

— Calea voastră duce spre moarte. Nu face asta, Rana. Gândește-te la musulmanii care voiau să te violeze și să te ucidă. N-am făcut decât să te salvăm de o asemenea soartă.

A răspuns cu vocea plină de venin.

— Ar fi trebuit să mă lăsați. Acum îți vei primi răsplata și vei muri, așa cum ar trebui să moară toți necredincioșii.

Mâna ei tremura și primul glonț i-a trecut lui Nolan pe lângă gât. Și-a sprijinit arma de stâlp ca să-i dea stabilitate și a ochit. Dar în acel moment, Ryder a năvălit din umbră cu pumnalul în mână. Brațul s-a ridicat spre spate și acesta a zburat către țintă. Lama uriașă, neagră s-a răsucit o singură dată prin aer și s-a împlântat adânc în gâtul fetei. Pe când cădea a mai reușit să tragă o dată, dar glonte s-a dus aiurea, spre tavan. Sângele țâșnea din rana groaznică, și în ultimele clipe dinaintea morții, a făcut efortul de a se uita la Ryder.

Nolan putea jura că ura religioasă dispăruse, înlocuită în aceste secunde finale de regret. Încercă să-și dea seama ce anume o făcuse să se schimbe.

— Omul cu care ai vorbit... am impresia că-l cunoșteai.

— Îl cunoșteam.

Vocea-i era o șoaptă a morții.

— Ți-a spus ceva care te-a făcut să te răzgândești.

— Da.

Era aproape dusă iar el a trebuit să-și pună urechea aproape de buzele ei ca să poată auzi.

— Ce anume a spus?

— Am avut un copil care a murit. Omul acela era cumnatul meu. A spus că dacă vă ajut, Allah va avea grijă ca fiul meu să ardă în flăcările iadului. Îmi pare rău.

Nolan și-a clătinat capul cu disperare.

Lumea islamică pe o mare furtunoasă plină de durere. Când vor învăța că nu este obligatoriu să fie așa? Probabil niciodată. Întotdeauna va fi de lucru pentru oameni ca noi. Forțe Speciale. SEAL. Ucigași. Oameni ca John-Wesley.

Era nemișcată, cu trupul întins pe covorul plin de sânge. Ryder s-a aplecat, și-a scos pumnalul și a șters lama de haina ei. Apoi l-a ajutat pe Nolan să se ridice.

— Ești bine, Boss? Nu te-a rănit?

— Sunt bine. Credeam că de data asta m-am dus. Mulțam.

— N-ai pen-ce, ridică Ryan din umeri. Și-altădată.

— Doare?

— Ce anume?

— Trădarea ei, faptul că a trebuit să o omori.

Fața i s-a întunecat, iar Nolan a înțeles că Ryder se reîntoarce în zilele întunecate din Louisiana. În fine, a răspuns.

— Oamenii mai și mor.

— Atât? Oamenii mor?

— Da.

Dar fața îi trăda sentimentele lăuntrice. Pe oriunde trecea el, rămânea un șir de cadavre. Unii fuseseră oameni buni, alții răi. A mai fost și Grace, o fată pe care a iubit-o cu toată ființa sa. Iar când aceasta a murit, și ceva din 'năuntrul său a murit. O mică scânteie s-a aprins când a salvat-o pe Rana. Dar s-a stins datorită trădării ei.

De fiecare dată când salvează o viață, așa cum tocmai m-a salvat pe mine, contează oare? Da, contează. Purtăm un război împotriva unui inamic brutal, medieval, și avem nevoie de orice armă pe care o avem la îndemână. Arme precum John-Wesley Ryder.

Ambii SEAL s-au întors când o rază de lumină a străbătut întunericul. Will Bryce și Vince Merano intraseră pe ușă și veneau spre ei. Atunci și-a adus aminte Nolan de mullah și asistentul său.

— Will, doi tipi au ieșit prin spate. Unul e mullahul. I-ai văzut?

Un zâmbet larg a dezvăluit dinții albi pe fața neagră.

— I-am văzut. Am văzut și ce ascundeau sub țoale. Ciudat, nu-mi amintesc ca popii să poarte arme. O fi o chestie nouă.

— Will, sunt teroriști. Sunt în legătură cu Abdullah

Solidul Master Chief a aruncat o privire la trupurile prințului saudit și al fetei arabe.

— Mda. Armele lor au fost un indiciu. De aia i-am și ucis.

— Păi... asta e. Am terminat.

Will zâmbi larg.

— Câtă dreptate ai, e timpul să ne căram acasă. Care-i treaba cu John-Wesley? Nu arată bine. Hei, Ryder, ce-ntâmplă? Credem că-ți place o execuție reușită.

Semăna cu un om care a găsit ceva prețios... și l-a pierdut. A dat din cap fără o vorbă, și a pășit încet pe ușă, afară la aer curat. Nolan era gata să-l urmeze, când s-a împiedicat de ceva aflat pe podea. A ridicat telefonul celular. Vocea din receptor era îngrijorată.

— Alo, sunteți acolo?

— Cine sunteți?

— Banca de Comerț din Turks și Caicos . Vorbesc cu titularul contului? Erați pe cale să faceți un transfer.

— Transferul este anulat.

— Anulat? Puteți să mi-l dați la telefon pe unul dintre deținătorii contului?

— Nu pot. Sunt morți.

— Morți? Amândoi?

— Amândoi.

— Dar, tocmai vorbeam cu ei acum câteva minute.

— Au avut un accident. Otrăvire cu plumb.

— Otrăvire cu plumb? Am auzit împușcături.

— Asta și spuneam. S-a terminat. Contul a fost închis.

— Dar banii? Ce să fac cu balanța?

S-a gândit o secundă și a zâmbit lăuntric.

— Vi se cere să-i donați Fundației Maica Tereza din Calcutta. Stai așa, acum e Sfânta Tereza.

— Dar Prințul Abdullah era musulman.

— S-a convertit în ultima clipă. Gagiul a văzut Lumina.

Interlocutorul a făcut o pauză în care a gândit intens. Accent american, uciderea a doi clienți pe care-i știa ca fiind teroriști. Trebuie să fie vorba de Forțele Speciale. Nu voia să fie următorul pe lista lor.

— Sfânta Tereza. Calcutta. Voi pune la punct aranjamentele necesare.

— Așa să faci.

A închis și a ieșit afară după Ryder care-l aștepta.

— Ești OK, John-Wesley?

— Sunt bine.

Dar nu era. Era un om care a pierdut totul.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Părea resemnat cu soarta sa.

— Ehh... cred că da.

— Data viitoare, urmezi ordinele.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot?

- Deci va mai fi o dată viitoare?
- Crezi că pot concedia un om care tocmai mi-a salvat viața?

Expresia întunecată s-a transformat în zâmbet.

- Cam speram să nu o poți face.
- Doar de data asta, Ryder. Doar de data asta.
- Sigur.

Nolan a dat din cap.

- OK, e timpul să ne cărăm acasă.

SFÂRȘIT